

- ⊕ **Música:** Festival MiL a Xàtiva
- ⊕ **Gastronomia:** Enoturisme al Penedès
- ⊕ **Exposicions:** Léger a l'IVAM

FESTA I SENTIMENT DELS MOROS I CRISTIANS D'ALCOI

EDITORIAL Cambres de comerç: un refugi del règim que pot caure si la gent vota

Avui, 4 de maig de 2019, **Jordi Cuixart i Jordi Sànchez** fa 565 dies que són a la presó, **Oriol Junqueras i Joaquim Forn** 548 i **Carme Forcadell, Dolors Bassa, Raül Romeva, Josep Rull i Jordi Turull** en fa 438

LLIBERTAT
PRESOS
POLÍTIQS

VICENT
PARTAL

director@vilaweb.cat

CAMBRES DE COMERÇ: UN REFUGI DEL RÈGIM QUE POT CAURE SI LA GENT VOTA

Aquest dissabte, vora quatre-centes mil persones podrien votar en les eleccions per a triar el plenari de diverses cambres de comerç del Principat, molt en particular, la de Barcelona.

L'elecció és d'allò més estranya, perquè els actuals rectors de la cambra volen impedir-ne l'exercici democràtic tant com puguin. Uns quants detalls significatius en relació amb aquesta qüestió: sobre un cens de centenars de milers de persones, en les darreres eleccions en van votar menys de mil. Demanen el vot telemàtic de les empreses dijous, divendres, dissabte i diumenge (ben estrany) i dilluns, i anuncien que es pot votar dimarts, però sense especificar que només es pot votar fins a les nou del matí! I el vot presencial del dia 8, dimecres, només es podrà fer en una única seu a la ciutat de Barcelona, cosa que obliga la gent a desplaçar-se...

Si no n'hi havia prou amb tot això, el format de la tria és ben peculiar i cal entendre'l. Es voten llistes obertes, presentades per sectors industrials, però només quaranta dels seixanta membres del plenari. En el seu moment, l'Íbex va aconseguir que el PSOE canviés les normes d'elecció i permetés que el 20% dels, diguem-ne, escons fossen comprats. I quan dic comprats dic, literalment, comprats. A 75.000 euros l'any. Amb tot això que he explicat fins ara, no us sorprendrà pas quina va ser la cambra que va optar per la xifra

més alta de vots comprats. Efectivament: la de Barcelona, on catorze 'escons' són de pagament i se'ls reparteixen bàsicament les entitats afins a CaixaBank. A banda d'això, sis escons més representen la patronal (tres, per mitjà d'aquesta cosa estranya que és Foment; i tres, per PIMEC) i només les altres quaranta són per elecció.

La bona notícia de tot plegat és que, aquesta vegada, l'elecció serà renyida. José Luis Rodríguez Zapatero també va ajudar l'Íbex, deixant de fer obligatòria l'afiliació a les cambres amb el propòsit mal dissimulat que, més que no pas representar el teixit industrial del país esdevinguessen una corretja de transmissió del poder. Però insistisc que, malgrat això, aquesta vegada la cosa serà renyida.

I ho serà perquè, a diferència d'anteriors ocasions, aquesta vegada hi ha diverses candidatures que es posicionen contra el continuisme, pel canvi en la gestió d'aquests instruments que són tan importants arreu del món. I amb això, s'amenaça seriosament de fer caure un dels darrers refugis privilegiats del règim a Catalunya. Amb les conseqüències que això tindria.

El resultat d'aquestes eleccions, precisament pel format tan complicat d'elecció en llistes obertes sectorials i per les dificultats posades per a votar, és una incògnita. Però la mobilització que s'ha aconseguit ja assegura que res no tornarà a ser igual

Ho dic així, i parle de refugi del règim, perquè desgraciadament és en això que s'ha convertit, molt especialment, la Cambra de Barcelona. En un refugi tancat, gairebé un búnquer, aliè al teixit industrial real i a la societat, obsedit només a mantenir dempeus el poder de l'Íbex 35 i les grans famílies que, de fa anys, proven de convertir-se en les representants de la indústria catalana. Amb la voluntat de fer servir les cambres per influir en l'opinió pública a favor de l'*statu quo* espanyol. Només cal recordar el seu nefast paper durant l'octubre republicà o la seua nul·la implicació en la defensa d'objectius generals que ni tan sols han de ser ideològics, com ara el reclam de la gestió de l'aeroport, el problema de la rodelia de Renfe, la connexió ferroviària al port o el preu abusiu de la tarifa elèctrica.

La decisió de l'ANC de proposar una candidatura independentista (la candidatura Cambres, Eines de país) ha sacsejat el panorama i ha fet obrir els ulls a molta gent, traslladant fora de la cambra l'interès per una elecció que, altrament, hauria passat desapercebuda. És una jugada important i que cal esperar que isca bé, perquè el programa es pot traslladar a altres àmbits socials. També la voluntat de renovació i de respecte a la realitat del país s'expressa d'una manera majoritària en les altres candidatures, tret de la candidatura ofi-

cialista impulsada per Carles Tusquets, com és evident. En aquest sentit, és especialment rellevant que un empresari tan significatiu i tan significat com Joan Font siga l'única persona present en dues candidatures, la de l'ANC i la que impulsa Enric Crous. I també hi ha voluntat de renovació en la candidatura de dones 50/50 i en la de Ramon Masià.

El resultat d'aquestes eleccions, precisament pel format tan complicat d'elecció en llistes obertes sectorials i per les dificultats posades per a votar, és una incògnita. Però la mobilització que s'ha aconseguit ja assegura que res no tornarà a ser igual. Perquè una part significativa de la societat catalana ha après que hi ha entitats i eines que reclamen una autèntica revolució, en consonància amb els enormes canvis socials que hi ha hagut al país. I perquè no es poden deixar paralitzats durant més temps instruments que, al marge de si una persona és independentista o no, haurien d'exercir un paper clau, que ara no exerceixen, en favor de millorar la competitivitat del país. Si ho volen així també és perquè, com sol explicar un empresari molt involucrat en aquesta maniobra, hem arribat a un extrem tal de despropòsit per part d'Espanya, que una persona que només vulga actuar de manera neutral acabarà fent-se independentista, perquè no tindrà cap més remei. ■

LES OLIVERES HAN VIST PASSAR CRIST

MERCÈ IBARZ

«Més de deu mil euros per una de centenària, fins a quaranta mil per una de mil·lenària: l'espoliació continua i s'accelera aquesta primavera»

Aquell hivern dels meus onze o dotze anys sentia el iaio de casa exclamar-se amb un tro de veu més fort que de costum. Era un home escandalós, una mica teatral, bonàs com el tros de pa que es menjava al terme estalviant-se el pernil que brandava com una bandereta quan tornava a casa, volia que tots veiés-sim la seva economia, era presumit en això. Però aquell dia la cosa pareixia seriosa. 'Les oliveres han vist passar Cristo!'

El iaio ho deia i ho repetia, amb veu trencada. Son fill, mon pare, li havia acabat de dir que arrancaria les oliveres d'unes quantes faixes del Plantiu, no donaven gaire i hi volia sembrar cereal. El iaio no l'escoltava, gairebé no li va sentir dir res més que això de les oliveres. 'Les oliveres han vist passar Cristo!'. El bram es va sentir per casa durant una setmana o més. Un vespre vaig ensopegar amb els pares i mon germà sols a la cuina que el pare deia: 'No l'hi direm més al iaio, les arrancarem i prou, no cal que ho sàbie cada volta, ja veieu com s'ho pren.'

Es van quedar unes quantes oliveres per fer l'oli de casa. A Barcelona, i mira que fa anys que hi sóc, no n'he pres cap altre, sempre he tingut oli de Saidí. L'amor per aquest arbre resistent ha continuat en mi, i en els homes de la família també, en forma de respecte. Ja de gran, no fa gaire en realitat, potser quinze anys, vaig voler tenir una olivereta de planter en un dels balcons de la casa de Saidí, quan acompanyàvem el pare que no es trobava bé. La vaig comprar al *mercadillo* del poble, ja dic que era de planter. El pare i el tio em van mirar com si estigués sonada, a qui se li acudia de tenir una olivera a casa, en un test, per més gran que fos. No espero pas que faci olives, els deia. Per a què la vols, si no?, feien ells, l'un rere l'altre. Per veure-la cada dia, rematava jo. I em miraven movent el cap i els ulls burletes.

L'olivera del balcó va viure uns quants anys i si l'hagués pogut acompanyar més segurament encara hi seria, però no hi visc gaires dies l'any, allà, i ves, ja no hi és. No n'he tornat a posar cap altra.

Sento i dic el mateix que el iaio quan veig per la tele i llegeixo que pel Montsià s'arranquen oliveres i no pas per les raons dels pagesos fa cinquanta anys, millorar el producte del treball, canviar-les per sembrats de cereal. Ara no, ara les arranquen viveristes espavilats i especuladors que les venen arreu del món. No venen oliveres de planter, no. Arranquen les plan-

tades. Com més velles, millor. Com més monumentals, més antigues: aquestes són les més espoliades.

Més de deu mil euros per una olivera centenària, fins a quaranta mil per una de mil·lenària, **explica Anna Rodríguez Picas**. El país de l'olivera s'estén per les Terres de l'Ebre i el nord de Castelló, és un paisatge perquè ha estat una forma de vida mil·lenària, diria el iaio. 'Les oliveres han vist passar Cristo!'

Ara són arrancades i venudes com a béns de luxe. Per a jardins particulars i també per a jardins d'hotels i d'altres instal·lacions turístiques, de bancs, d'urbanitzacions de preu alt... Segons que diu Guillem Riba, de la plataforma Salvem lo Montsià, fins ara el negoci dels viveristes especuladors se centrava en les terres ibèriques però també han detectat fa poc exportacions cap a la Xina i el Japó. 'Fa anys que funciona aquest negoci especulatiu. Bàsicament, els viveristes compren a preu de saldo finques abandonades o propietat de pagesos molt vells que no saben el valor econòmic de les seves oliveres', explica. 'De fet, el desequilibri entre el preu de les terres i el de les oliveres és tan gran que sovint n'hi ha prou de vendre'n una o dues per a cobrir totalment la inversió.'

El paisatge no és una pintura que fa bonic, és una forma de vida. Salvar les oliveres només pot voler dir recuperar una vida possible en aquestes terres. Si no s'hi queda la gent, si no s'hi pot quedar per falta de feina i de futur agrícola, l'especulació del paisatge continuarà.

Aquest març el parlament –que fa poca cosa, però alguna n'ha feta aquesta legislatura– va aprovar la tramitació d'una llei de protecció de l'olivera. I des de l'endemà mateix **el Montsià ha vist com se n'accelerava l'espoliació**. És desesperant: quan el legislador reacciona, l'especulador s'activa més.

Les oliveres han vist passar Crist, ni que les arranquin moriran. No les arranquen per matar-les, precisament. Les arranquen per a lluir-les. Les converteixen en objectes. Elles resistiran. La gent i les terres del Montsià, no se sap.

Una moratòria urgent d'arrancada és necessària mentre es tramita la llei de protecció de l'olivera.

SALVEM LO MONTSIÀ

ELS CONVERGENTS VAN ACONSEGUIR 2.406 VOTS EL 28-A

PERE MARTÍ

Manifestació davant la Comissió Europea per a denunciar la resolució de la Junta Electoral espanyola. ACN

Qualsevol procés de refundació de l'espai postconvergent que s'aparti de l'independentisme és condemnada al fracàs * El processament de Camps complica la campanya del PP valencià del 26-M *** L'OCB crida a fer 'història' en la concentració de demà per la Diada de la Llengua**

TEMA DEL DIA

Refundació. A les eleccions espanyoles de diumenge passat, s'hi van presentar els Convergents, un partit encapçalat per l'ex-conseller Germà Gordó i amb l'advocada Sílvia Requena com a cap de llista. Requena es va fer famosa quan es va presentar a les primàries de CDC per disputar a Francesc Homs la candidatura a les eleccions espanyoles del juny del 2016. El partit va aconseguir 2.406 vots arreu de Catalunya, xifra que representa un 0,06% dels vots. Naturalment, el partit de Gordó no aspirava a guanyar res, sinó senzillament existir, per posar-se a la línia de sortida de la refundació de l'espai postconvergent. Aquesta refundació no començarà fins passades les municipals, perquè els batlles del

PDECat han advertit als crítics que no volen problemes abans de les eleccions del 26 de maig.

Si Junts per Catalunya hagués tret tres diputats, aquesta setmana ja s'hauria fet un acte públic demanant d'accelerar la refundació, amb petició de tallar caps inclosa. Però com que Junts per Catalunya va obtenir set diputats i 493.000 vots, 10.000 més que a les anteriors eleccions, els crítics hauran d'esperar. Junts per Catalunya no va fer un bon resultat diumenge passat, sobretot perquè el d'ERC va ser espectacular. Els republicans van aconseguir un milió de vots a Catalunya i van guanyar en 748 dels 947 municipis catalans, fet que els va donar 15 diputats al congrés espanyol. És un resultat que

Junts per Catalunya no va fer un bon resultat diumenge passat, sobretot perquè el d'ERC va ser espectacular

El resultat de Junts per Catalunya obliga a fer una reflexió en l'espai polític que encapçalen Carles Puigdemont, Artur Mas i Quim Torra

dóna a l'independentisme la victòria en unes eleccions espanyoles i deixa el partit d'Oriol Junqueras amb moltes possibilitats de guanyar la lluita per l'hegemonia partidista de l'independentisme que mantenen les dues formacions històricament. Les eleccions municipals i europees del 26 de maig, i les pròximes eleccions catalanes, acabaran de confirmar si aquest canvi d'hegemonia és definitiu.

Al l'espera de la culminació del cicle electoral, el resultat de Junts per Catalunya obliga a fer una reflexió en l'espai polític que encapçalen Carles Puigdemont, Artur Mas i Quim Torra. Ja hi ha oberta una via d'escissió que dirigeix Marta Pascal, que s'ha de veure si es consuma, però que té adhesions importants tant en l'àmbit mediàtic com polític. Trencar Junts per Catalunya és un objectiu que desitgen molts, dins i fora de l'independentisme. L'estat espanyol ha demostrat que està disposat a anar a fons, vetant Puigdemont com a candidat a les europees, forçant una vegada més les costures de l'estat de dret. Tant, que fins i tot li pot sortir el tret per la culata perquè, de moment, la fiscalia ha desautoritzat la polèmica decisió de la Junta Electoral espanyola i ha avalat el dret de Puigdemont de ser candidat. Queda encara recorregut judicial, i la decisió probablement passarà pel Tribunal Suprem, però la justícia espanyola ho tindrà molt difícil per a justificar una violació dels drets polítics com aquesta.

Però el resultat de diumenge passat s'explica, en bona part, per la caòtica suma de sigles i la indefinició estratègica que envolta Junts per Catalunya. ERC va saber ser el vot útil per a frenar el PSC a Catalunya i l'electorat ha beneït l'estratègia d'Oriol Junqueras. Però l'electorat és volàtil, com es va demostrar el 21 de desembre de 2017. Si finalment Puigdemont pot ser candidat, té moltes possibilitats de guanyar les europees després de la guerra bruta que li ha fet l'estat. Però una vegada passat el cicle electoral, al marge dels resultats, s'obrirà un debat

sobre l'estratègia a seguir per Junts per Catalunya i sobre quina marca es queda. Actualment, la suma de Junts per Catalunya, el PDECat i la Crida genera una confusió de sigles i d'estratègies que és normal que l'elector es perdi. Sí que és clar que qualsevol refundació de l'espai postconvergent que s'aparti de l'independentisme és condemnada al fracàs. No obtindria el resultat de Convergents de Gordó, però gairebé, perquè la centralitat de la política catalana, com s'ha demostrat de les eleccions del 2012 ençà, continua fonamentant-se en l'independentisme.

MÉS QÜESTIONS

El processament de Camps complica la campanya del PP valencià pel 26-M. El PP valencià encara no s'havia recuperat del mal resultat de les eleccions diumenge passat i ara li ha esclatat novament la bomba de la corrupció, amb les municipals i les europees a la cantonada. Després d'haver perdut 12 diputats, Isabel Bonig havia començat un procés de ressituació del partit de cara al 26 de maig i s'havia proclamat cap de l'oposició, en un intent de desplaçar Toni Cantó, que també reivindica aquesta figura. Però la jutgessa del jutjat d'instrucció 17 de València, que investiga la construcció del circuit de la Fórmula 1 a València, ha decidit de processar l'ex-president de la Generalitat Francisco Camps, l'ex-vicce-president Vicente Rambla, l'ex-conseller d'Infraestructures Mario Flores, a més de diversos empresaris –entre els quals el germà de Jaime Mayor Oreja– i càrrecs de l'ens gestor de la xarxa de transports i ports de la Generalitat. La decisió torna a portar la corrupció a la campanya electoral i dinamita qualsevol intent del PP de passar pàgina. El mal resultat de diumenge ha reobert les tensions entre Isabel Bonig i Pablo Casado. Tot i que el PP ha obtingut més bon resultat a les eleccions valencianes que no pas a les estatals, des de Madrid s'acusa Bonig de no haver fet prou i la seva figura ha quedat qüestionada, però no hi haurà canvis fins passades les eleccions. De moment, Camps s'ha defensat

atribuint la decisió a una intencionalitat política de la jutgessa. L'ex-president de la Generalitat Valenciana estudia de presentar una querella contra la titular del jutjat perquè considera que 'obeeix a una deformació política inacceptable en la judicatura' i creu que és una 'censura política de governs'.

L'OCB crida a fer 'història' en la concentració de demà per la Diada de la Llengua. L'Obra Cultural Balear ha fet una crida a tornar a fer història en la Diada per la Llengua, la Cultura i els Drets Civils d'aquest dissabte a la plaça Major de Palma i recuperar el ritme de les grans mobilitzacions. El president de l'entitat, Josep de Luís, ha recordat que era molt important que la gent hi assistís: 'Hem de continuar marcant la línia històrica que ha seguit l'Obra Cultural Balear sortint al carrer i reivindicant els valors que fa 57 anys que la nostra entitat defensa.' Els assistents ajudaran a fer visible el lema d'enguany, 'Som aquí per la llengua, la cultura i els drets civils', al qual s'ha afegit els drets civils per reivindicar la llibertat dels presos polítics. Els actes començaran a les cinc de la tarda amb les actuacions de Cucorba i Al-Mayurqa a la plaça Major. Paral·lelament, a la plaça d'Espanya començarà una cercavila per a la gent que vingui amb tren, i uns xeremiers i una batucada amb els Deixonats aniran cap a la plaça Major, on hi haurà un seguit d'intervencions que clouran amb la lectura d'un manifest.

Els liberals no tanquen la porta a entrar al govern andorrà. El cap dels Liberals, Jordi Gallardo, ha suavitzat l'oposició que va mostrar l'endemà de les eleccions andorranes i ara no tanca la porta a entrar a un govern amb Demòcrates presidit per Xavier Espot. Gallardo ha circumscrit el seu suport a les candidates de Demòcrates a la votació de la Sindicatura, però ha manifestat la voluntat de la seva formació de col·laborar en l'estabilitat legislativa. Si fa unes setmanes descartava una entrada en un govern amb Demòcrates, ara ja no és tan taxatiu: 'Hem de ser conscients del resultat

Un dels cartells del Maig del 68. © GALlica.BNF.FR / BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DE FRANCE

de les eleccions. Hi ha una majoria que no és absoluta i haurem de veure fins a quin punt es busquen els consensos i acords perquè el país avanci, que és el més important. A partir d'aquí, el partit i el projecte decidirà quin és el rol que hem de tenir i això es veurà els pròxims dies.' Amb quatre consellers, els Liberals podrien garantir així la majoria absoluta.

LA XIFRA

150 tones de cireres es vendran enguany

a Ceret. És un 15% més que l'any passat, que se'n van vendre 130.

TAL DIA COM AVUI

El 3 de maig de 1968, les càrregues policiaques contra estudiants concentrats al pati de la Universitat de la Sorbona de París feia traslladar del focus de les protestes –iniciades setmanes abans a Nanterre– cap al centre de la capital francesa. Començava el Maig del 68. ■

Expectació mediàtica davant el Tribunal Suprem espanyol el primer dia del judici contra el procés. ALBERT SALAMÉ

La premsa espanyola ja escriu la sentència i humilia les víctimes de l'1-O

Diari d'un judici polític «Es fa difícil de pensar que el tribunal no pensi exactament igual com pensa la premsa espanyola i Felipe VI»

JOSEP CASULLERAS NUALART

L'advocat Ramon Forteza explicava dimarts a la tarda davant Manuel Marchena que va intentar assistir dos joves que havien quedat atrapatats dins el col·legi electoral de l'1-O a la seu del Departament de Benestar Social de Lleida. Deseñes d'antiavalots de la policia espanyola havien encerclat el centre de votació, i hi havia gent retinguda dins. Forteza recordava com maldava per entrar-hi, i com cada temptativa que feia era resposta

pels agents amb cops de porra i empentes. Ho va provar quatre vegades, vestit amb la toga i tot, i li va ser impossible: sempre s'enduia els cops dels agents. A la biblioteca del Suprem, on s'apleguen els periodistes que informen del judici contra el procés, hi havia rialles. Els feia gràcia aquell home, tossut, decidit a ajudar uns joves que eren enmig d'un grup d'antiavalots violents que, en aquell mateix col·legi, eren capaços de clavar puntades de peu a una dona d'uns seixanta-cinc anys que havien fet caure a terra. Sí, els feia gràcia aquella

El relat que van fer els primers testimonis de votants agredits per la policia l'1-O eren corpreneadors

obstinació malgrat els cops. També hi va haver rialles quan els agents de la Guàrdia Civil descrivien la rebel·lió com un cop a un dit o una mirada d'odi. La diferència és que, l'endemà, a les pàgines dels diaris, uns testimonis eren del tot creïbles i uns altres eren qüestionats i, en algun cas, ridiculitzats.

El relat que van fer els primers testimonis de votants agredits per la policia l'1-O eren corpreneadors. Un d'ells recordava el so de les porres esberlant caps; una altra explicava amb una angoixa que no la deixava res-

Expectació mediàtica davant el Tribunal Suprem espanyol el primer dia del judici contra el procés. ALBERT SALAMÉ

La lectura mediàtica d'aquest judici és gairebé unívoca, perquè el cap de l'estat es va encarregar que fos així de bon començament

pirar la violència desbocada dels agents al Pau Claris... Però la immensa majoria de la premsa espanyola agafa aquestes declaracions amb agulles o amb desdeny. En el millor dels casos, presenten aquests testimoniatges com l'altra cara d'una realitat dual, contradictòria, impossible de discernir. Perquè aquesta gent explica unes coses 'que difereixen radicalment de la narració dels agents'. Així ho expressa el cronista d'El País en aquest judici, Pablo Ordaz, que en les seves cròniques anteriors havia donat per bo el testimoni dels guàrdies civils, destacant 'l'odi de la gent corrent' contra els agents, sense demanar-se per què podia ser que hi hagués aquelles expressions d'odi o de ràbia.

Perquè el centenar llarg d'agents que va comparèixer al Suprem va fer un discurs molt calculat, i explicat en la premsa espanyola com la demostració que el comportament de la gent durant la tardor del 2017 no va ser pacífic, sinó violent i hostil, i que això demostrava que hi havia hagut alguna cosa semblant a una rebel·lió i que els acusats ho tenien ben magre. Van difondre aquells relats acríticament, fent de corretja de transmissió inacabable, amplificant unes mentides que no podien ser desmentides amb vídeos ni amb preguntes que qüestionessin la seva intervenció. La violència ambiental surava pertot.

A El Confidencial posen l'accent en la contraposició entre els testimonis dels

agents de policia i els dels votants, però amb 'un matís' que deixa clar d'entrada la cronista, que és que 'els agents complien la llei'. Hi manca afegir que la gent exercia un dret fonamental. I encara més: que la protesta no violenta no pot ser reprimida amb aquella violència per part d'un estat que es vulgui dir de dret i democràtic. Aquests diaris espanyols ni tan sols presenten el conflicte; no exposen la contradicció entre l'obligació del compliment d'una resolució judicial i el dret de manifestar-se i de protestar contra aquella resolució judicial, que, d'altra banda, també indicava la necessitat de preservar la convivència ciutadana.

El debat de fons és bandejat; no s'entoma. La lectura mediàtica d'aquest judici és gairebé unívoca, perquè el cap de l'estat es va encarregar que fos així de bon començament, quan només feia una setmana que havia començat. Felipe VI va dir: 'No és admissible apel·lar a una suposada democràcia per sobre del dret, perquè sense el respecte a les lleis no hi ha ni convivència ni democràcia.' El rei espanyol reproduïa el relat acusatori de la fiscalia i de l'advocacia de l'estat. I del partit ultra Vox. La premsa espanyola, tret d'alguna excepció, no formula en cap moment el debat sobre l'exercici de drets fonamentals. Per això interpreta un testimoni com el de David Fernández com un aval a la tesi de l'acusació, no pas com un envit al tribunal per veure si és capaç de protegir el dret de manifestació i de la protesta pacífica.

Heus ací què deuen pensar els jutges, mentre a la sala un senyor de la Ràpita o una senyora de Sabadell ofeguen les llàgrimes per a conservar la dignitat del seu testimoniatge i a la biblioteca uns periodistes esclaten a riure

Ordaz escrivia a El País: 'La declaració de Fernández, contra tot pronòstic, esdevé un mal negoci per a les defenses i una joia per al fiscal.' Continua així: 'La qüestió li va sortint més o menys bé fins que s'embriaga de si mateix i reconeix que va ser darrere d'una estratègia que es diu barrera o mur, de mur humà.' A El Confidencial, Parera titula aquell dia: 'Les defenses proven de sembrar la pau en el judici, però recullen la sedició'. Més clar, impossible. És ben cert que el testimoni de David Fernández no encaixava amb l'estratègia de declaracions testificals d'Andreu Van den Eynde, l'advocat d'Oriol Junqueras i de Raül Romeva. Perquè Fernández va fer explícita la voluntat de desobediència civil, de l'acció de desobeir voluntàriament en defensa d'uns drets inalienables.

En la lògica repressiva en què s'inscriu aquest judici, l'assumpció de la desobediència civil és sinònim de condemna per sedició. Segons la cronista d'El Confidencial,

la descripció dels fets de l'1-O que va fer David Fernández al Suprem 'coincideix, gairebé punt per punt, amb la redacció d'allò que en el codi penal és un delictes de sedició'. És a dir, que l'exercici de desobediència civil d'aquell dia encaixa en 'l'alçament públic i tumultuari per a impedir, per la força o fora de les vies legals, l'aplicació de les lleis'. Els nou acusats de rebel·lió o sedició no van cridar la gent a impedir deliberadament i organitzada l'acció de la policia espanyola; si de cas, van instar la gent a exercir el seu dret de vot, el seu dret de reunió, de manifestació, d'expressió. Fou la gent qui va baixar de casa als col·legis a protegir les urnes i els votants de la violència de les porres, organitzant-se, establint passadissos, homes i dones amb els braços encaadenats, uns altres guaitant, avisant si venia la policia, i tot plegat en una reacció que anava més enllà que no podia imaginar el govern. Això és una prova de la rebel·lió i la sedició de Jordi Sánchez,

Jordi Cuixart, Oriol Junqueras, Raül Romeva, Dolors Bassa, Carme Forcadell, Josep Rull, Joaquim Forn i Jordi Turull? Heus ací novament la col·lisió de relats, de marcs mentals, que la premsa espanyola no està disposada a assumir, i sembla que els set magistrats del Suprem tampoc.

Perquè es fa difícil de pensar que el tribunal no pensi exactament igual com pensa la premsa espanyola i Felipe VI; costa d'imaginar que ni tan sols es proposi aquest debat de fons sobre el dret de protestar, que ignori aquesta tensió i que no interpreti el testimoni de David Fernández com la corroboració de la sedició, com a mínim. Els marges del judici han quedat molt delimitats de bon començament. Fora del Suprem, el marge l'estableixen els mitjans espanyols, assenyalant quan és, segons ells, inacceptable que el judici esdevingui una cosa semblant a un procediment acusatori contra els policies espanyols. Aquest és un límit inacceptable, per a ells i per al tribunal, que és qui fixa els marges dins la sala de vistes del convent de les saleses.

No permetran que el degoteig de testimonis de votants de l'1-O que hi haurà les dues setmanes vinents esdevingui 'un judici contra la policia'. Marchena ho té ben clar, i limitarà les declaracions dels testimonis en aquest sentit. Ja va passar quan el magistrat va donar la raó a la fiscal Consuelo Madrigal, que s'havia queixat que Marina Roig interrogava un agent sobre els mètodes violents que havia emprat contra la gent als col·legis. Això no era per-

tinent, segons Marchena. I aquesta setmana vam veure que el jutge tallava un altre testimoni, el batlle de Sant Julià de Ramis, perquè acusava la Guàrdia Civil, en la descripció dels fets que recordava de l'1-O, d'actuar de manera intimidatòria contra la població.

Per a què serviran, doncs, tots els testimonis que vindran de votants agredits? Per a una certa premsa espanyola, per a tornar-los a escarnir i a humiliar, com fa el cronista de l'ABC quan parla de 'versions exagerades i inversemblants' que són pensades per a 'alimentar el mite' que mobilitzi el poble, fent una comparació directa amb els mètodes dels règims totalitaris. I per als set magistrats que jutgen els presos polítics? Marchena ja ha dit més d'una vegada que no és objecte d'aquest judici determinar si hi va haver excessos policíacs, perquè hi ha procediments judicials oberts per aquest motiu en diversos jutjats de Catalunya. No sembla que hagin de tenir en compte que la violència policíaca va ser calculada per a desencadenar una determinada reacció (violenta) de la gent, i que els votants i manifestants van tenir un comportament pacífic. D'aquests testimonis, si de cas, veuran si en poden deduir comportaments que justifiquin una sedició, o una conspiració per la rebel·lió que sigui atribuïble als acusats. Heus ací què deuen pensar els jutges, mentre a la sala un senyor de la Ràpita o una senyora de Sabadell ofeguen les llàgrimes per a conservar la dignitat del seu testimoniatge i a la biblioteca uns periodistes esclaten a riure. ■

Cinc mentides sobre el moviment independentista català

La dada L'analista de dades Joe Brew fa una radiografia de les cinc mentides que es diuen sobre el moviment independentista català

JOE BREW

La 'verificabilitat' i la 'falsabilitat' són principis bàsics de la ciència. Per a entendre el món, els científics formulen teories i després les verifiquen provant de falsar-les. Aquest mètode, el mètode científic, requereix que les teories siguin falsables a la natura. Per exemple, la teoria tan coneguda i satírica de Bertrand Russell que diu que una **tetera en miniatura orbita el sol** però és tan petita que no es pot veure amb telescopis no és cap teoria falsable, és a dir, no hi ha manera de desmentir-la, i, per tant, no és científica.

Algunes declaracions són inquantificables i, per extensió, infalsables. Agafem, posem per cas, aquesta frase: 'Donald Trump és un bon president.' Personalment, no hi estic d'acord, però no puc demostrar que sigui una afirmació falsa perquè l'ús de l'adjectiu 'bo' neix d'una opinió personal. Com l'existència de la tetera de Bertrand Russell, la 'bondat' o la 'maldat' de Trump són infalsables.

Les declaracions inquantificables són conjunturals, incognoscibles o simplement subjectives. Aquestes afirmacions són abundants en els polítics. No hi ha pas res de dolent en aquestes declaracions *per se*, però discutir-hi no sol ser gaire productiu. Una persona afirma una cosa inquantificable, una altra afirma la contrària i la conversa s'acaba sense cap base comuna, ni tan sols un mètode mutu per a avaluar la perspectiva de l'altre.

Tots hem tingut aquestes converses, i tots sabem del cert que no treuen cap a res.

Declaracions quantificables

Afortunadament, no tot és inquantificable. Moltes de les coses que es diuen en política són quantificables i, per tant, falsables. Sorprenentment, encara que les dades contrastin certes informacions amb la realitat, molt pocs es molesten a explorar-les. Els polítics repeteixen frases, moltes demostrablement falses, una vegada i una altra, cosa que deixa els ciutadans amb la impressió que o la declaració falsa és certa o que simplement és una qüestió d'opinió, és a dir, ni quantificable ni cognoscible, però realment no ho és.

Quina vergonya, que continuem deixant que els nostres polítics ens manipulin d'aquesta manera. Vivint com vivim en l'època més rica en dades de la història, quan es fan clans s'haurien de poder posar sota lupa. Les declaracions falsables s'haurien de falsar, si són falses, i verificar si són certes. Les declaracions quantificables s'haurien de quantificar.

Catalunya i les declaracions quantificablement falses

Com a persona que té en un ull en la política catalana i espanyola, em sorprèn molt el nivell de falsedats que es repeteixen rutinàriament sense gairebé cap resposta del periodisme de dades. Molta gent tracta les declaracions quantificablement falses com si fossin una simple opinió, però no ho són. Hom pot pensar que vulgui sobre la 'bondat' d'un polític o la 'convenièn-

El moviment independentista no és ni xenòfob ni de dretes. ALBERT SALAMÉ

cia' d'un resultat polític; però hi ha unes certes àrees on les dades simplement no donen suport a algunes interpretacions.

Hi ha una altra paraula per a aquestes afirmacions quantificablement falses: mentides. En aquest article m'agradaria d'explorar-ne cinc.

MÈTODES

Per a aquesta anàlisi faré servir dades del Baròmetre d'Opinió Política (BOP) del Centre d'Estudis d'Opinió (CEO). És, amb diferència, la millor font de dades polítiques a Catalunya. Per una banda, perquè l'enquesta és feta en persona, a diferència de la majoria de les enquestes de diaris, fetes per telèfon, cosa que causa un nivell significatiu de biaix. Per una altra, perquè les dades en brut **són públiques** i, doncs, es poden descarregar, analitzar, etc. Això té l'avantatge de permetre d'encreuar variables, cosa que faré en aquesta anàlisi.

La meua confiança en el BOP ha crescut recentment, després d'haver-ne comparat les estimacions sobre els resultats de les eleccions del 28-A –basades en dades del març– amb el resultat del 28-A: hi ha un nivell de precisió sorprenent (gràfic número 1).

RESULTATS

Mentida número 1: l'independentisme català és un moviment antidemocràtic

Els sobiranistes catalans sovint són acusats pels seus compatriotes unionistes de no ser democràtics. I, en la manifestació més extrema,

aquesta acusació cristal·litza en l'afirmació que voler votar en una qüestió de divisió territorial és equivalent a un 'cop contra la democràcia'.

Però, els independentistes són menys 'democràtics' que els unionistes? No hi ha cap manera directa de quantificar quant 'democràtic' és algú, però hi ha bones dades sobre això. Per exemple, a mitjan 2018 el BOP va demanar a 1.500 catalans què pensaven de la democràcia com a sistema de govern.

El gràfic número 2 mostra els resultats d'aquella enquesta. La majoria de catalans de totes les ideologies s'estimen més la democràcia, però el gruix dels qui estan d'acord amb l'afirmació 'la democràcia és sempre preferible a qualsevol altra forma de govern' és significativament superior entre els independentistes.

Dit altrament, els independentistes no poden ser acusats de ser 'antidemocràtics' si hom pren com a referència les dades de les opinions sobre la democràcia.

Mentida número 2: l'independentisme català és un moviment antisolidari

A diferència de l'afirmació anterior, aquesta és la més emprada per l'esquerra unionista espanyola. Diuen que el moviment independentista emergeix del desig dels catalans de deixar de compartir els seus recursos amb els altres, és a dir, de ser menys 'solidaris'.

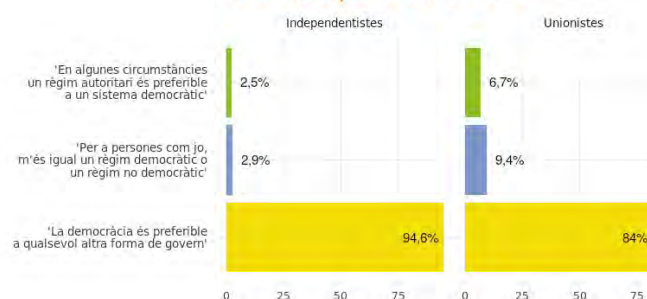
És cert? Els catalans independentistes mostren actituds menys predisposades a la solidaritat que no pas els unionistes?

Catalunya. 28-A: Estimacions CEO vs. resultats electorals

	28-A	Estimació CEO
ERC	15 (24,59%)	14-15 (24,5%)
PSC	12 (23,21%)	11-13 (23,7%)
En Comú Podem	7 (14,89%)	7-9 (15,4%)
JxCat	7 (12,05%)	5-7 (12,1%)
Cs	5 (11,55%)	5-6 (11,7%)
PP	1 (4,85%)	2 (5,9%)
FR	0 (2,75%)	0-1 (2,5%)
Altres	1 (3,62%) [Vox]	* (3,6%)

1

Preferència per la democràcia

2

Mostra: 1.290 residents de Catalunya amb ciutadania espanyola. Enquesta BOP (CEO), 2a onada, 2018. Joe Brew | @joethebrew
www.vilaweb.cat

'El govern hauria de prendre mesures per a reduir les diferències en els nivells d'ingressos'

3

Mostra: 3.125 residents de Catalunya amb ciutadania espanyola. Dades: Combinació enquestes CEO, 2015 i 2018. Preguntes P56C i P31. Gràfic: Joe Brew | @joethebrew

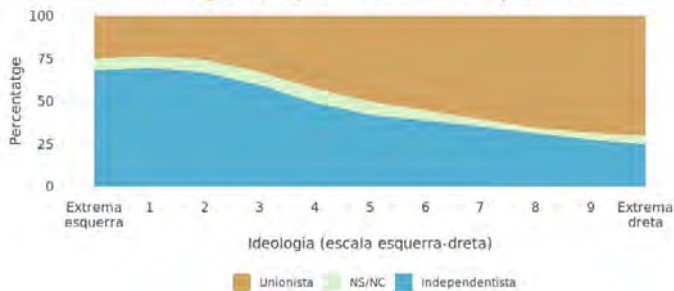
'Cal abaixar els impostos, encara que això impliqui reduir serveis i prestacions públiques'

4

Mostra: 3.090 residents de Catalunya amb ciutadania espanyola. Dades: Combinació enquestes CEO, 2015 i 2018. Preguntes P56B i P31. Gràfic: Joe Brew | @joethebrew

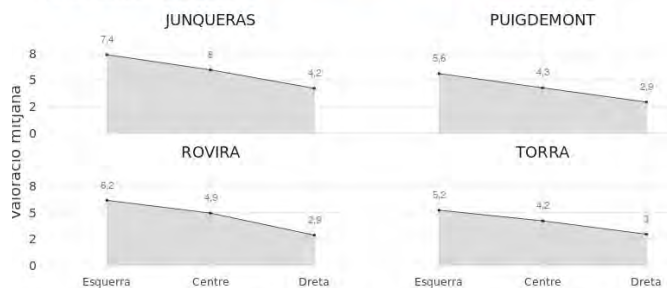
Escala ideològica (esquerra-dreta) i independentisme

5

Valoració de polítics per ideologia de l'enquestat

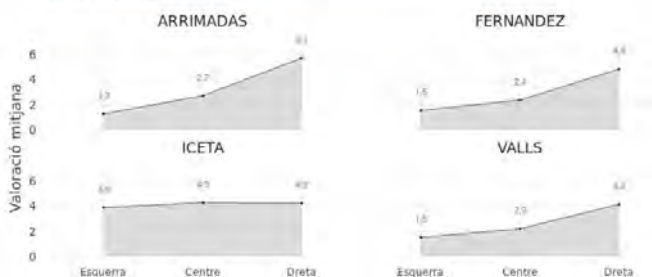
Polítics independentistes

6

Valoració de polítics per ideologia de l'enquestat

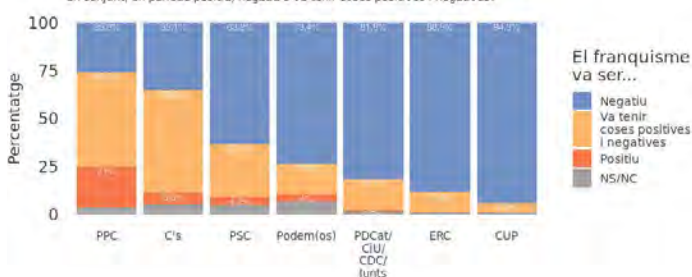
Polítics unionistes

7

Valoració del franquisme per partit

Pregunta: 'Per a vostè, l'etapa del franquisme ha suposat a la història de Catalunya, en conjunt, un període positiu, negatiu o va tenir coses positives i negatives?'

8

La major part dels catalans s'oposen a abaixar els impostos si això implica reduir els serveis públics

Les dades demostren que és a l'inrevés. Els catalans, tant independentistes com unionistes, són molt partidaris de la solidaritat econòmica. Per exemple, un percentatge aclaparador de gent dona suport als esforços del govern per a reduir la desigualtat d'ingressos, percentatge que és lleugerament més alt entre els independentistes que no pas entre els unionistes. (Gràfic número 3)

Per la mateixa raó, la major part dels catalans s'oposen a abaixar els impostos si això implica reduir els serveis públics. El percentatge que vol abaixar els impostos i reduir els serveis públics és més alt entre els unionistes que no pas entre els independentistes. (Gràfic número 4)

És a dir, tant els independentistes com els unionistes catalans mostren actituds so-

lidàries. Les diferències entre tots dos grups són menors, però n'hi ha. Els independentistes són lleugerament més solidaris que no pas els unionistes.

Mentida número 3: el moviment independentista català és de dretes

Aquesta, per mi, és una de les acusacions més sorprenents fetes contra el moviment independentista català. Enquesta rere enquesta, es veu que l'esquerra catalana és aclaparadorament independentista i la dreta catalana, aclaparadorament unionista. (Gràfic número 5)

Per si no en teníem prou, també podem examinar com els catalans de diversos colors polítics avaluen els seus dirigents. Agafem, per exemple, la mitjana de nota donada als polítics independentistes

El percentatge de catalans que creuen que Franco va tenir coses 'positives' és significativament superior entre els votants unionistes que no entre els independentistes

d'acord amb la seva ideologia. Veiem que tots reben significativament més bones qualificacions de l'esquerra que no de la dreta. (Gràfic número 6)

Ara comparem el gràfic anterior amb les qualificacions dels polítics unionistes segons la ideologia dels enquestats. Veiem que tots, fins i tot els qui volen ser de centre o d'esquerres, reben molt més bones notes dels catalans de dretes. (Gràfic número 7)

A l'hora de quantificar qui és 'de dretes', una altra mesura és la nostàlgia del franquisme. El percentatge de catalans que creuen que Franco va tenir coses 'positives' és significativament superior entre els votants unionistes que no entre els independentistes. (Gràfic número 8)

Una darrera manera de mesurar la ideologia de dretes

és acarar-la als afers socials. Per exemple, sobre els drets del col·lectiu LGTB, els independentistes són molt més progressistes o d'esquerres que no els seus compatriotes unionistes (gràfic número 9).

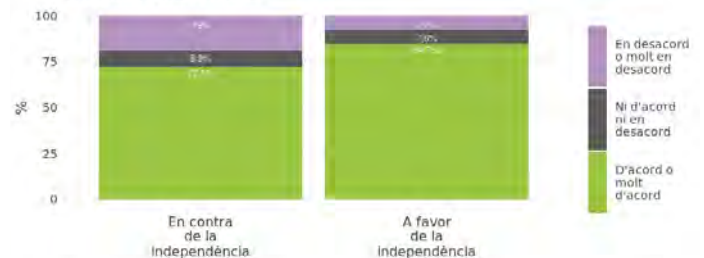
Mentida número 4: l'independentisme català és un moviment xenòfob

Alguns polítics, especialment els de dretes, sovint acusen l'independentisme de ser un moviment xenòfob i supremacista.

Tenen raó? La xenofòbia i el supremacisme són difícils de quantificar, però no és impossible. Afortunadament, el BOP fa preguntes que arriben al cor de la qüestió: el grau d'acord o desacord que hom té amb la frase següent, descaradament xenòfoba: 'Amb tanta immigració, un ja no se sent com a casa.'

'Les parelles de gais i lesbianes han de poder adoptar fills en les mateixes condicions que les parelles heterosexuales'

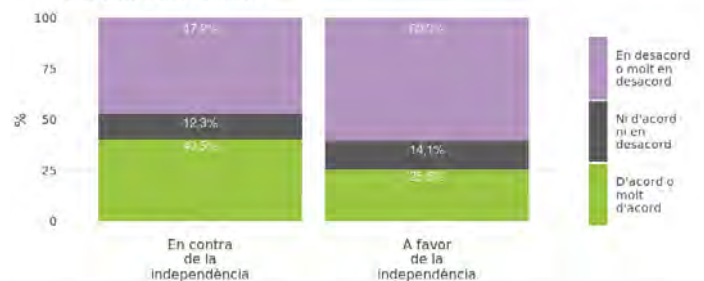
Grau d'acord amb l'afirmació

Mostra: 3.139 residents de Catalunya amb ciutadania espanyola. Dades: Combinació enquestes CEO, 2015 i 2018. Preguntes P56D i P31. Gràfic: Joe Brew | @joethebrew.

'Amb tanta immigració, un ja no se sent com a casa'

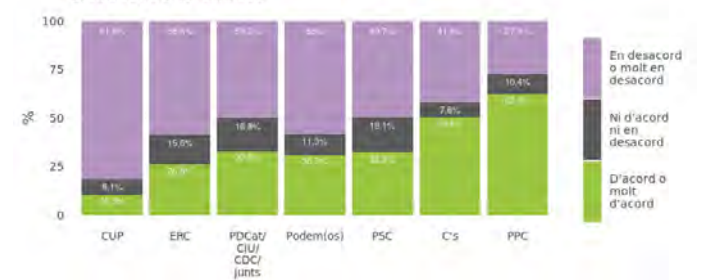
Grau d'acord amb l'afirmació

Mostra: 3.143 residents de Catalunya amb ciutadania espanyola. Dades: Combinació enquestes CEO, 2015 i 2018. Preguntes P56I i P31. Gràfic: Joe Brew | @joethebrew.

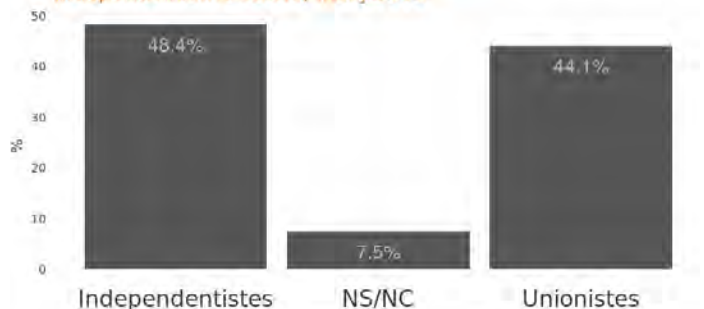
'Amb tanta immigració, un ja no se sent com a casa'

Grau d'acord amb l'afirmació

Mostra: 3.127 residents de Catalunya amb ciutadania espanyola. Dades: Combinació enquestes CEO, 2015 i 2018. Preguntes P56I i P31. Gràfic: Joe Brew | @joethebrew.

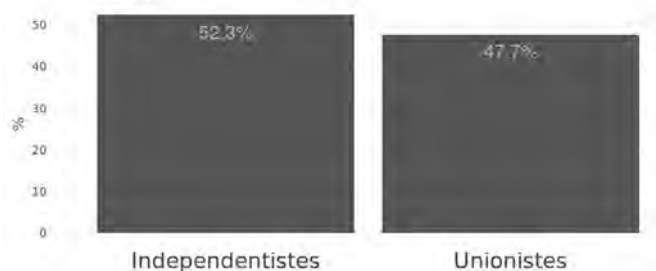
Independentisme català, març 2019

Mostra: 1.500 residents de Catalunya amb ciutadania espanyola. Enquesta BOP/CEO, Ronda 1, març 2019. Joe Brew | @joethebrew | www.vilaweb.cat

Independència català, març 2019

Tralenta els 'NS/NC'

13

Mostra: 1.500 residents de Catalunya amb ciutadania espanyola. Enquesta BOP/CEO, Ronda 1, març 2019. Joe Brew | @joethebrew | www.vilaweb.cat.

Grau d'acord amb la frase següent

'Els catalans i les catalanes tenen dret a decidir el seu futur com a país votant en un referèndum'

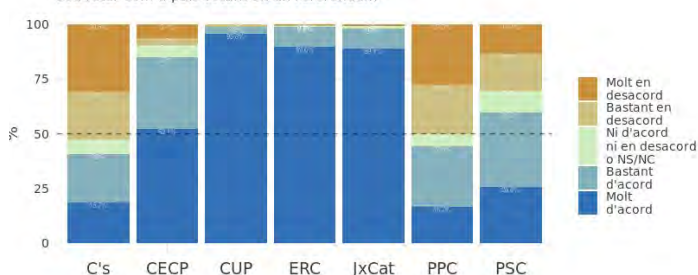

14

Mostra: 1.500 residents de Catalunya amb ciutadania espanyola. Enquesta BOP/CEO, Ronda 1, març 2019. Joe Brew | @joethebrew | www.vilaweb.cat.

Grau d'acord amb la frase següent

'Els catalans i les catalanes tenen dret a decidir el seu futur com a país votant en un referèndum'

15

Mostra: 1.500 residents de Catalunya amb ciutadania espanyola. Enquesta BOP/CEO, Ronda 1, març 2019. Joe Brew | @joethebrew | www.vilaweb.cat.

Malgrat que la distorsió de la realitat pot conduir a guanys electorals a curt termini, no donarà mai lloc a solucions polítiques a llarg termini

Les dades del gràfic número 10 demostren que hi ha un alt grau de xenofòbia a Catalunya, quasi un català de cada tres no se sent 'com a casa' a causa de la immigració. Tanmateix, la proporció de xenofòbia és 1,6 vegades més gran entre els contraris a la independència que no pas entre els partidaris.

Si ho examinem per partits, podem detectar millor la font de xenofòbia a Catalunya. Irònicament, els partits on hi ha els polítics que més sovint acusen l'independentisme de 'xenòfob' són, de fet, els partits amb més percentatge de xenofòbia. La major part de votants del PP i Cs a Catalunya expressen idees xenòfobes respecte de la immigració. (Gràfic número 11)

Mentida número 5: els catalans realment no volen un referèndum d'independència

El polític unionista Miquel Iceta ha dit fa poc que amb el Partit Socialista 'no hi haurà independència, ni un referèndum d'independència, perquè els catalans no ho volen.' Aquesta frase simplement és falsa.

Respecte del nombre de catalans que volen la independència, les dades més recents indiquen que n'hi ha més que la volen que no pas que no la vulguin. (Gràfic número 12)

En un hipotètic referèndum sí-no l'independentisme guanyaria per uns 4.6 punts percentuals. (Gràfic número 13)

Iceta no solament va equivocat sobre si els catalans volen la independència, sinó que va especialment equivocat a

l'hora d'afirmar que els catalans no volen un referèndum. Sí que el volen. El 78,7% dels enquestats estan d'acord amb la frase 'Els catalans tenen dret de decidir el seu futur com a país amb un referèndum.' (Gràfic número 14)

Si una cosa fa especialment estranya l'afirmació d'Iceta és que el percentatge de catalans del seu partit que donen suport al referèndum és de més del 50%. (Gràfic número 15)

Conclusió

La realitat no hauria de ser una qüestió partidista. No cal ser independentista per a voler entendre clarament què és el moviment independentista. De fet, aquells que consideren que l'independentisme és un problema haurien de ser els més preocupats per les mentides repetides i les falses descripcions del moviment. Al cap i a la fi, el 'tractament' correcte d'un 'problema' requereix una 'diagnosi' correcta sobre què és el problema en qüestió.

L'independentisme és un moviment xenòfob, anti-democràtic, antisolidari, de dretes i minoritari? No. Les dades són clares i no és res d'aquestes coses. Et sentis com et sentis personalment respecte d'aquest aspecte, en un discurs polític hauria d'importar-te la veritat i preocupar-te per les mentides. Una solució a la crisi actual a Catalunya arribarà quan els interessats reconguin la realitat tal com és i després legislin d'acord amb aquesta realitat. Malgrat que la distorsió de la realitat pot conduir a guanys electorals a curt termini, no donarà mai lloc a solucions polítiques a llarg termini. ■

Les eleccions espanyoles consoliden l'hegemonia independentista

L'Aravot Els resultats mostren una nova situació política de cara a les eleccions europees i municipals

L'independentisme ha obtingut més vots i escons que mai. ACN

SEDA HAKOBYAN I ALEXANDRE SOLANO

Les primeres eleccions d'ençà del 2017 han reforçat la majoria de l'independentisme. En la pitjor situació possible: unes eleccions al congrés espanyol, dirigents a l'exili i empresonats, sense una estratègia definida i amb crides al vot útil des dels partits d'àmbit espanyol. Res d'això no ha impedit que les candidatures independentistes hagin assolit el millor resultat

de la història en unes eleccions espanyoles.

L'independentisme ha obtingut més vots i escons que mai, i el millor percentatge de vot, fins i tot agregant el suport electoral a CiU en votacions anteriors. El percentatge de vot més alt fins ara era del 36,8% l'any 1993; el topall d'escons, 19 (l'any 2011); i la quantitat més gran de vots, 1.474.373 (l'any 2004).

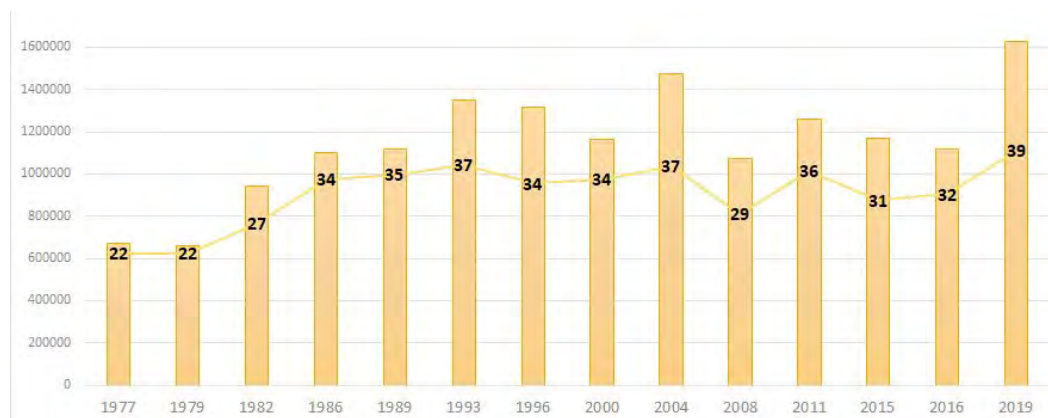
Les tres formacions independentistes han sumat 1.626.001 vots, un suport del 39,4%, i tres escons més que

en l'anterior millor resultat. Tot plegat, en les segones eleccions espanyoles amb més participació, només superades per les de 1982.

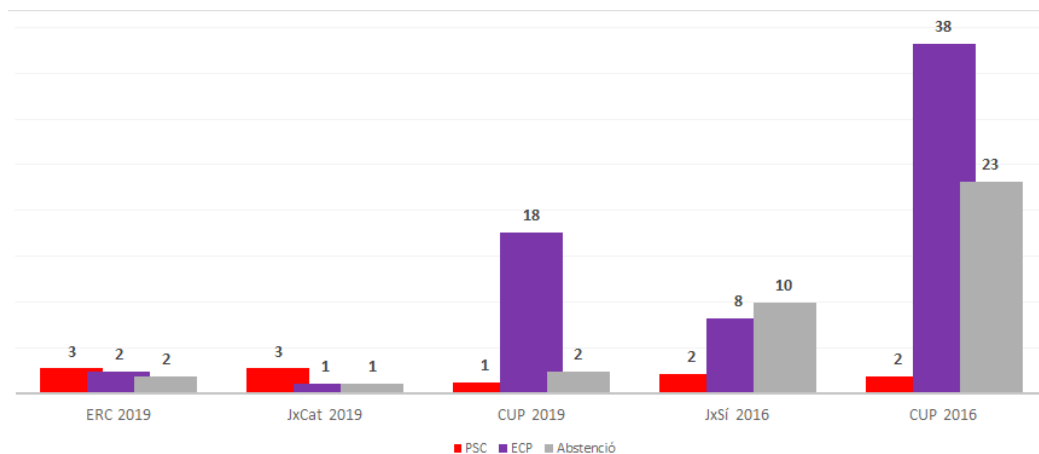
ERC ha estat la primera o segona força en 904 municipis (95,5%) i JxCat en 680 (71,8%). Una millora considerable per a tots dos partits, mentre que els grans perjudicats han estat els comuns, que han passat de guanyar en 173 municipis a no fer-ho en cap. Per la seva banda, el Front Republicà, de manera anecdòtica, ha estat segona

ERC ha estat la primera o segona força en 904 municipis (95,5%) i JxCat en 680 (71,8%)

Percentatge i nombre de vots del sobiranisme (1977-2019). vw

Intenció de vot al congrés espanyol (columnes) respecte del record de vot al parlament. Dades del segon baròmetre del 2016 i en el primer del 2019. vw

força amb només tres vots a Gislareny (Berguedà).

El final del vot dual a Catalunya

L'auge de l'independentisme es pot explicar per una gran disminució del vot dual i de l'abstenció diferencial. Una gran part dels partidaris de l'estat independent voten partits independentistes sempre, en totes les eleccions.

Una de les característiques històriques de l'electorat català era un comportament diferenciat en funció de les eleccions. Hi havia una part de l'electorat que votava CiU

a les eleccions al parlament i el PSOE a les eleccions espanyoles. A la vegada, fos per motius ideològics o per considerar-les de segon ordre, hi havia una part que s'abstenia en unes eleccions o en unes altres.

Això ha canviat, la població ha votat de manera multitudinària en les eleccions al parlament català i al congrés espanyol, i trobem que molts electors ja no es conformen amb un vot útil i a votar l'opció menys dolenta, sinó que voten formacions independentistes, també a les eleccions espanyoles.

En comparació amb les darreres eleccions espanyoles, trobem canvis evidents. El 2016, el baròmetre del CEO mostrava que més de la meitat dels votants de la CUP i un 20% dels de JxSí s'havien abtingut o havien votat els comuns o els socialistes.

Aquesta vegada, el percentatge ha estat molt menor, i encara ho podria haver estat més si l'enquesta no s'hagués començat a fer abans de la configuració del Front Republicà, que segurament va mobilitzar una part de la CUP o li va fer canviar el vot. Una enquesta de Sigma

Dos, la que més l'ha encertada, mostrava que ERC havia guanyat 142.000 vots de Podem, 201.000 de l'abstenció i 15.000 vots del PSC, mentre que JxCat també sumava 8.000 de Podem i 148.000 de l'abstenció.

Tanmateix, és cert que l'independentisme va treure mig milió de vots menys (453.339) que en les eleccions al Parlament de Catalunya i que els independentistes no han sumat la majoria dels vots. Per tant, encara hi ha certes diferències entre les eleccions.

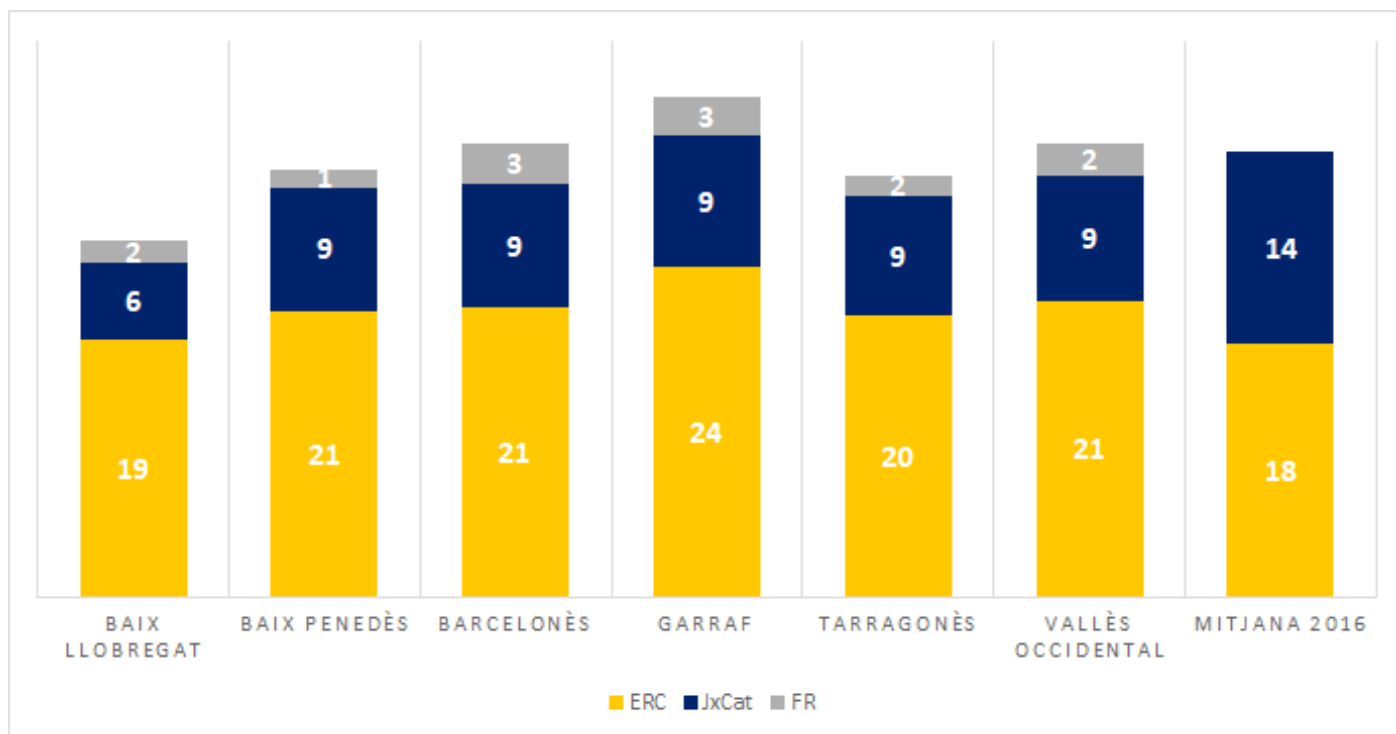
Un augment transversal a totes les comarques

La millora de l'independentisme ha estat generalitzada a tots els municipis, i només hi ha sis comarques on ERC no ha guanyat. A totes les comarques principatines, tret del Baix Llobregat (26%), els partits independentistes superen el 30% dels vots.

És una xifra similar a la mitjana de les eleccions anteriors, quan l'independentisme va aconseguir el 31,9% dels vots. És a dir, que els pitjors resultats d'aquestes eleccions són tot el suport que van rebre aleshores els partits independentistes a tot Catalunya.

L'augment és clar i ERC ha estat la força més votada, fins i tot, a la ciutat de Barcelona. Al Baix Llobregat, el creixement també és evident: l'independentisme ha passat de representar el 17,9% l'any 2015 al 18,9% del 2016 i, ara, el 25,6%. Els socialistes han guanyat a setze municipis de la comarca i ERC a catorze.

De la mateixa manera, al Barcelonès, el creixement de

Percentatge de vot als partits independentistes en les eleccions del 28-A, per comarques. vw

l'independentisme és indiscutible a tots els municipis: Barcelona (+6,4), l'Hospitalet de Llobregat (+6,0), Badalona (+7,1), Santa Coloma de Gramenet (+5,9) i Sant Adrià de Besòs (+6,5).

La consolidació definitiva de l'independentisme com a força hegemònica la trobarem en les eleccions municipals d'aquí a unes setmanes. També la capacitat d'aconseguir consistoris clau com Barcelona, Badalona, Lleida, Mataró, Terrassa o Sabadell, que poden reforçar la majoria independentista a totes les institucions.

Una majoria més gran al Parlament de Catalunya?

El vot independentista, malgrat haver obtingut un resultat històric, és menor que el de les eleccions al Parlament de Catalunya. Concretament, ha recollit 453.339 vots menys

El gran resultat d'aquestes eleccions ha mostrat que el suport electoral de l'independentisme es manté ferm, si no és que creix

que en les eleccions del 21 de desembre de 2017. Després d'un any i mig, quin resultat podria obtenir avui?

La resposta és difícil, perquè el full de ruta, les eleccions del 26 de maig i la sentència del judici contra el procés poden fer canviar el vot dels electors. Però el baròmetre del CEO, que l'ha encertada completament en les eleccions espanyoles, també mostra quina seria la situació en unes eleccions catalanes.

Els partits independentistes, que actualment tenen setanta escons, passarien a una forquilla entre 70 i 75 escons. Per tant, la pitjor hipòtesi seria mantenir-se igual, i la millor, guanyar cinc escons. ERC en sumaria entre 40 i 43, JxCat entre 22 i 24 i la CUP aconseguiria 8 escons. En percentatge de vot, representaria el 49,5%, al

llindar de la majoria absoluta en sufragis.

El resultat en aquestes eleccions espanyoles no té precedents i representa la consolidació de l'independentisme com a força política. El 26 de maig hi haurà eleccions municipals i europees. La ciutat de Barcelona serà el principal centre d'atenció. La victòria als ajuntaments clau pot marcar l'èxit electoral de l'independentisme i que sigui un revulsiu en la futura acció política.

El gran resultat d'aquestes eleccions ha mostrat que el suport electoral de l'independentisme es manté ferm, si no és que creix. Sumat a les eleccions que hi haurà d'aquest mes, pot obrir una nova situació política en què tingui un control de les principals institucions catalanes com no ha tingut mai. ■

Les festes de Moros i Cristians d'Alcoi resten en l'imaginari col·lectiu com la màxima representació d'un model festiu que s'ha escampat arreu del País Valencià. ESTUDIOS CYAN

Festa i sentiment de Moros i Cristians d'Alcoi

Cultura popular Tornen les festes de Moros i Cristians a Alcoi, del 4 al 6 de maig · En parlem amb els organitzadors

PAU BENAVENT

Les festes de Moros i Cristians d'Alcoi resten en l'imaginari col·lectiu com la màxima representació d'un model festiu que s'ha escampat arreu del País Valencià: són considerades bressol de totes les celebracions que rememoren la victòria dels cristians contra els musulmans durant la reconquesta.

Va ser a Alcoi on va morir el mític cabdill Al-Azraq l'any 1276, l'autor de les tres revoltes del sud del Regne

de València que atacava una ciutat que no va sucumbir gràcies a la intervenció miraculosa de Sant Jordi. És per això que la tradició situa el 23 d'abril d'aquell any com l'inici del patronatge del sant i que les festes giren entorn d'aquesta figura.

Rafa Sempre, de l'organització i fester de la Filà Cruzados, diu: 'La festa és una manifestació de cultura del poble molt important, és la manera com els alcoians agraïm el suport de Sant Jordi. És el nostre Cap d'Any, són l'explosió d'una preparació que dura un any sencer.'

'La festa és una manifestació de cultura del poble molt important, és la manera com els alcoians agraïm el suport de Sant Jordi'

Un sentiment arrelat: l'èxit de la festa

Tot i que la ciutat ha honorat Sant Jordi en el curs dels segles, cal dir que el model actual de festa comença a final del segle XVIII, quan apareixen les primeres filades, les coprotagonistes. Aquestes entitats es van consolidar als anys seixanta del segle XX, amb un total de catorze per bàndol: Llana, Abencerrajes, Ligeros, Judíos, Vascos, Muntanyesos, Almogàvers, Navarros, etc.

Actualment, els Moros i Cristians tenen un reconeixement merescut i destaquen

El model actual de festa comença a final del segle XVIII. ESTUDIOS CYAN

per la seua organització, per tenir cura de la música en directe i per mantenir un esperit i un sentiment transmès de generació en generació, per mantenir la seua idiosincràsia.

Manel Calatayud és el fester en actiu més veterà, té noranta-quatre anys i forma part de la Filà Mudéjares des dels vint-i-cinc. El Tio Manel explica: 'Per a mi, les festes ho són tot, mentre siga fester alcoià no em traurà ningú d'ací. M'he sacrificat i he lluitat sempre per les festes, i si el poble necessita mai res del Manel, ací em té per a qualsevol cosa que faça falta.'

Una altra clau de l'èxit és la feina constant de l'Associació Sant Jordi, els organitzadors per delegació de l'ajuntament. Són més de dotze mil socis i s'encarreguen de programar els actes, de vetllar-los, que

tothom compleisca els horaris establerts i tot funcione segons les previsions.

Sempere n'és el secretari, i explica: 'Nosaltres afrontem les festes amb molt d'esforç, les juntes directives de les fil·laes i de l'associació treballen per oferir un espectacle de qualitat, i la gent s'hi implica. Amb això, les festes creixen any rere any, però continuem fent les mateixes entrades i festes que es feien fa anys.'

La trilogia alcoiana: tres dies de bullici

Alcoi bull d'activitat durant tres dies consecutius, però el primer acte és la proclamació que es fa el diumenge de Pasqua de resurrecció, l'anomenat dia de la Glòria. El segueixen dues setmanes d'entrades nocturnes pels carrers més cèntrics de la ciutat, hi desfilen les bandes i les

Més de setanta-dues hores de cultura popular en què prenen el protagonisme la música al carrer, els vestuaris espectaculars, els rituals i un ambient joios

esquadres de festers, vestits de particular.

La vespra de les festes és el dia dels músics. S'hi fan cercaviles, desfilades, el cant de l'himne i la tradicional Nit de l'Olla, en què tothom sopa un plat alcoià que es menja amb cullera de fusta, anomenat 'olla de músic'. L'endemà de bon matí, comença la trilogia festera, tres dies ben dife-

renciats: el primer, són les entrades famoses; el segon, el del patró; i l'últim, el Dia dels Trons, en què simulen la batalla per conquerir el castell, es disparen uns 3.000 quilos de pólvora i apareix el sant.

En total, són més de setanta-dues hores de cultura popular en què prenen el protagonisme la música al carrer, els vestuaris espectaculars, els rituals i un ambient joios que contagia festers, veïns i visitants.

Les entrades, el dia gran

El primer dia és el més intens, el de les entrades cristiana i mora. Hi participen unes 22.000 persones repartides entre les vint-i-vuit fil·laes, grups de ball, desenes de carrosses i unes seixanta-cinc bandes de música, sense comptar els equips de seguretat.

L'entrada comença a la part alta del carrer de Sant Nicolau, un lloc estret on es congreguen centenars de persones. ESTUDIOS CYAN

L'entrada comença a la part alta del carrer de Sant Nicolau, un lloc estret on es congreguen centenars de persones. Cada any es repeteix l'escena: els nervis són a flor de pell mentre hom espera el crit de 'l'home del balconet' que, situat al primer pis d'una casa modesta, fa un parlament breu que es renova cada any. Comença dient: 'Bon dia, Alcoi. Bon dia, la festa.' I acaba amb el crit 'Per Alcoi i per Sant Jordi, avant l'entrà'. És l'arrancada.

A partir d'aleshores, el carrer s'omple d'esquadres

de festers que marxen al pas de les respectives músiques, la Filà Vascos amb 'El Conqueridor', la Filà Cruzados amb 'Als creuats', els Contrabandistes o Andaluces amb el pasdoble Ragón Falez i, així, successivament.

En qüestió de minuts, es genera una amalgama de colors i sons excepcional, Sant Nicolau ofereix una perspectiva i un espectacle únic: el confeti cau des de les balconades, engalanades amb la bandera de la ciutat, i tenyeix de colors els llambordins. La corrua de carrosses i la munió

de festers baixen al pas de la música, esquadra per esquadra i muscle contra muscle. Caminen amb un somriure d'orella a orella mentre miren i saluden els espectadors que, situats en cadires a peu de carrer i a les balconades, solen mirar embadalits i aplaudir amb fervor els festers i percussionistes més espectaculars.

Segons Sempere, les sensacions del fester són gairebé inexplicables: 'Et tremolen les cames i els pèls es posen de punta, la música retrona, és un sentiment d'alegria. I

recordes la gent que et falta, els avantpassats que han viscut la festa abans que tu. Enguany, ho passaré molt malament perquè ma mare faltà al febrer, però sé que em diria que jo hauria d'eixir al carrer, com m'ho va dir mon pare. El millor homenatge que els podem fer és continuar la tradició que ens han donat.'

L'associacionisme més enllà de la trilogia alcoiana

El fet de ser fester ha implicat, tradicionalment, participar-hi activament durant tot l'any, compartir un esperit associatiu i un sentiment de col·lectivitat que es conrea en els locals socials de cada entitat, uns edificis que s'anomenen, també, *filà*.

Són locals grans que tenen tots els serveis de restauració i seguretat necessaris per a acollir àpats i festes diverses. Serveixen per a exposar records i guardar elements festius, com ara els banderins i les armes: espases, porres, llances, escuts, etc. Són el lloc de feina de les juntes i l'espai de trobada dels festers, tenen obert tots els divendres a la nit.

L'esperit associatiu ha disminuït amb el pas dels anys. El Tio Manel ho explica amb desconsol, diu: 'Això ha canviat totalment, abans anàvem a la *filà* dues o tres voltes a la setmana, sopàvem, fèiem el vermut, cantàvem, xarràvem... Eixa grandesa, eixe tipus de fester alcoià, s'ha acabat. Durant les festes no hi cap ni una agulla, a les *filaes*, però quan acaben, allò va buidant-se. És lamentable perquè jo, que he estat fester de tot cor i no de paraula, me

n'adone, d'aquestes coses.'

Malgrat tot això, les filades alcoianes continuen essent assembleàries i són ben vives, tenen una mitjana de quatre-cents membres de totes les edats i algunes tenen llistes d'espera per a formar-ne part. Per ser fester, doncs, cal trobar filada, tenir alguns estalvis i moltes ganes.

Sense música no hi ha festa

La música de banda en directe i pel carrer és part indissociable de les festes d'Alcoi, un dels valors més preuats d'aquesta mena de festes. S'hi pot escoltar una part important del corpus sonor de la festa de Moros i Cristians: grans composicions, darres novetats i melodies molt arrelades.

Carlos Sanjuan és d'Atzeneta d'Albaida, té vuitan-

ta-cinc anys, ha treballat d'obrer i llaurador i en fa setanta-vuit que és músic. Toca a Alcoi des dels vint anys, com feia son pare. Diu amb orgull que és el músic en actiu més major del país i destaca que a Alcoi sonen marxes i pasdobles de categoria, així com peces que ja són tradicionals. El Tio Carlos diu, a tall d'exemple: 'Jo tinc més de dos-cents pasdobles i marxes clavades dins del cap, ja no me'n queden més.'

La vespra de les festes, les bandes desfilen amb majestuositat, fan un recorregut centric mentre interpreten pasdobles consolidats i de qualitat. Al final, es congreguen a la plaça d'Espanya per tocar conjuntament l'himne d'Alcoi, i milers de persones entonen la lletra. És un dels dies més emocionants perquè s'hi pre-

senten els entrants que, any rere any, auguren hores i hores de plaers per a l'orella.

Tant és així que els carrers d'Alcoi, i els locals festers, esdevenen un dels escenaris més prestigiosos i respectats. No en va, els festers dediquen una atenció especial al repertori que els acompanyarà i els músics tenen cura d'interpretar-lo amb les plantilles adequades i la delicadesa necessària.

Sempere comenta que l'associació té moltes maneres de cuidar la música. A més de dedicar un dia als músics, fan un concurs d'interpretació de música fester i un de composició. I tenen un protocol, dissenyat per cuidar els intèrprets i potenciar la diversitat de pasdobles, marxes mores i cristianes. Ho aconsegueixen amb mesures

com, per exemple, que les bandes de les esquadres no repetesquen composicions mentre desfilen.

Aquesta estima per la música ve de lluny. Sempere recorda que els músics dormien a les cases particulars dels festers que els acollien, temps ençà. Això ha ajudat a teixir relacions d'amistat que duren dècades i que constata el Tio Carlos, qui afegeix: 'El fester i el músic són una família. És molt bonic seure a la filla i veure que, quan entren els festers, la primera cosa que fan és saludar els músics. És que Alcoi és la mare de Moros i Cristians, no hi ha organització com la d'Alcoi i Ontinyent.'

Les dones en la festa

L'entrada de les dones al món festiu en plenitud és una re-

El fet de ser fester ha implicat, tradicionalment, participar-hi activament durant tot l'any. ESTUDIOS CYAN

Hi participen unes 22.000 persones repartides entre les vint-i-vuit filades, grups de ball, desenes de carrosses i unes seixanta-cinc bandes de música, sense comptar els equips de seguretat. ESTUDIOS CYAN

volució que troba entrebancs a algunes festes arreu del país; entrebancs que, sovint, cerquen la justificació en una manera d'entendre la tradició com a expressió inamovible i estàtica, allunyada dels valors renovadors i transgressors de la cultura popular.

L'associació Fenèvol d'Alcoi explicava a VilaWeb que la situació ha millorat a Alcoi, dels anys setanta ençà. I que queda feina per fer, perquè les dones encara topen amb entrebancs i incomprensió, com ara a l'hora de tenir accés a l'esquadra principal i al mateix vestuari.

Preguntat per aquesta qüestió, Sempere diu que els estatus de l'Associació Sant Jordi no prohibeixen enlloc a les dones de fer res, tret que porten un vestuari di-

ferent del dels homes i que els papers de Sant Jordi i Mossèn Torregrossa siguin representats per homes, per una qüestió tradicional.

Sempre afegeix: 'Enguany veurem esquadres de dones. Passa que les dones van entrant a la festa de mica en mica, però no perquè la festa s'haja tancat, tot al contrari, evoluciona al ritme que la societat va demanant. Les xiquetes de les *filaes* han anat creixent i, a poc a poc, són festeres.'

Al voltant de les festes

Més enllà dels actes festius, es fan concerts d'orquestrs i grups de música, hi ha espais gastronòmics i de productes de la terra, un mercat d'artesanaria i restauració, una zona de furgoteques i una de castells inflables.

S'han habilitat tres punts informatius on es poden denunciar assetjaments, i rebre assessorament i el protocol d'actuació en cas d'agressions sexuals

Davant la previsió de rebre milers de visitants, la ciutat ha dedicat més serveis a la logística i la seguretat. A més, s'ha afegit a les campanyes per a evitar les agressions masclistes a les festes populars i ha posat en marxa 'Alcoi diu: no és no. Contra les agressions sexistes som una veu.' S'han habilitat tres punts informatius on es po-

den denunciar assetjaments, i rebre assessorament i el protocol d'actuació en cas d'agressions sexuals.

Una festa i una ciutat imprescindibles

Per uns dies, Alcoi mostra amb orgull un model festiu arrelat que l'ha portat a ostentar el títol de capitalitat històrica i moral dels Moros i Cristians.

Però l'anomenada 'Xicoteta Barcelona' és encara més. És la ciutat de la patronal i el sindicat, la de cases modernistes, ponts, carrers empinats i refugis antiaeris, la de l'escola de Ribera i la Universitat. Alcoi és Tirisiti, la Teresa, Ovidi Montllor, Antoni Miró, Juli Mira, Isabel-Clara Simó, Amando Blanquer i Julio Laporta, l'autor de *Mi Barcelona*. **U**

7DIES

{ La selecció de la setmana { 29-30 abril i 1-3 maig

Dilluns 29.
El Botànic manté la majoria absoluta
malgrat el descens de Compromís i Podem

EFE

Divendres 3.

El Diplocat torna un any i mig
després de l'intent de liquidació
amb el 155

ACN

Divendres 3.

Debats a les places: el moviment
per l'habitatge s'examina per
enfortir-se

GRUP DE L'HABITATGE DE SANT'S

JOSEP VERGER

PERE SAMPOL

‘La dreta a les Illes Balears és anticatalanista, franquista i caciquista’

Entrevista al dirigent històric del PSM, que analitza els resultats del sobiranisme de les Illes el 28-A i pronostica un bon paper de Més el 26-M

Pere Sampol és un dels dirigents amb més pes polític acumulat del nacionalisme a Mallorca. És un dels personatges més importants del PSM i, encara que ja retirat de l'activitat parlamentària, la seva veu és escoltada i respectada. Va ser vice-president i conseller d'Economia del primer pacte de progrés (1999-2003) i va comandar la reconversió del partit en l'espai polític actual, Més per Mallorca, abans Bloc, que aplega el partit de referència de l'esquerra nacionalista i Iniciativa-Verds. En aquesta entrevista, Sampol desdramatitza els resultats de Veus Progressistes, la coalició que va mirar d'aconseguir el primer diputat per al sobiranisme de les Illes al congrés espanyol, i en fa una interpretació optimista amb vista a les eleccions del 26 de maig a les Illes. Destaca la força municipal de Més i denuncia la dreta autòctona amb una frase demolidora: 'La dreta a les Illes Balears és anticatalanista, franquista i caciquista.'

—És un fracàs el resultat de Veus Progressistes al congrés espanyol?

—És una tradició. Aquesta és una assignatura pendent del nacionalisme de les Illes, que mai no ha aconseguit de rompre aquesta dualitat. En unes eleccions al parlament els vots es multipliquen per tres o per quatre. En canvi, en unes eleccions espanyoles no existeix per a una gran majoria de l'electorat.

—Es traslladarà la tendència de vot a les eleccions del 26 de maig?

—La tradició també diu que no. Al contrari, a vegades hi ha una mala consciència del votant tradicional de Més que opta pel vot útil a les espanyoles. A més, les eleccions al parlament coincideixen amb les municipals i Més és una organització bàsicament municipalista que presentarà més candidatures que mai. Tot i que el PSOE passa per un bon moment i que Francina Armengol capitalitzarà una part de la gestió de govern, crec que Més

Els resultats dolents a les espanyoles no m'han vengut de nou i crec que Més és capaç de fer un bon paper el 26 de maig

Tenim davant un partit d'obediència madrilenya

té armes suficients per a fer uns bons resultats el 26 de maig.

—S'ha de reformular el sobiranisme a les Illes?

—Hi ha una força municipal molt potent. Tenim més candidatures que el PSOE i, juntament amb el PP, som els dos partits que es presenten amb més candidatures municipals. Això vol dir un petit exèrcit a cada municipi, fent el porta a porta i demanant el vot. Tradicionalment, el PSM, i ara Més, tenia una forta presència a l'interior de Mallorca i de Menorca, però és que en aquesta legislatura ha tengut les batllies de Palma i de l'àrea metropolitana, com Marratxí, Lluçmajor i batllies importants com Felanitx. Aquests municipis representen el 80% del cens. Si la bona gestió que s'ha fet en aquests municipis es tradueix en vots, es pot obtenir un bon resultat. En definitiva, els resultats dolents a les espanyoles no m'han vengut de nou i crec que Més és capaç de fer un bon paper el 26 de maig.

—I com interpretau que l'extrema dreta de Vox hagi superat de manera tan clara Veus Progressistes, amb la implantació municipal que té Més?

—La dreta a les Illes Balears és una dreta franquista. El Partit Popular beu de l'herència del franquisme. Els seus dirigents havien aconseguit d'aglutinar tota la dreta, bàsicament per uns interessos econòmics i personals. En el moment que ha sortit una candidatura clarament franquista, els franquistes s'hi han sentit molt còmodes i molt identificats. Aquesta dreta franquista possiblement no ha existit a Catalunya com a les Illes Balears. A Catalunya aquesta dreta espanyolista i anticatalanista era reduïda al PP, que ara és residual. A Catalunya hi ha hagut una dreta moderna i europea. A les Illes Balears, la dreta és castellanista, anticatalanista, franquista i caciquista i amb una estructura piramidal que era una fàbrica de vots. Però la pèrdua progressiva de poder municipal ha provocat una nostàlgia del franquisme. Això ha fet que una bona part de l'electorat del

PP s'hagi emocionat amb aquest discurs de mà alçada.

—Com s'hi planta cara, a aquesta extrema dreta franquista que heu definit?

—L'extrema dreta ha entrat amb les televisions, totes les privades, també Televisió Espanyola, els diaris, fins i tot El País, i amb Ciutadans i el Partit Popular, que han negat que fos extrema dreta per legitimar el pacte a Andalusia i, si venia bé, també un govern de l'estat. Un partit que no tenia ni la mínima representació ha tengut més espai que formacions que sí que hi són, a les institucions. Com es combat l'extrema dreta? Amb cultura i amb educació. Em preocupa, sobretot, que això no és un fenomen espanyol. Hi ha un suport econòmic i mediàtic a l'extrema dreta de fa uns quants anys. Això que passa a Europa o a l'Amèrica del Sud és planificat per grups que tenen molt de poder econòmic, mediàtic i, fins i tot, paramilitar.

—Existeix el sector regionalista del PP?

—Sempre s'ha dit que hi havia un sector més centrista i moderat, però quan hi ha hagut un conflicte amb Madrid mai no ha presentat batalla. Hi ha un moment que marca la història d'aquest partit: quan Cañellas es troba obligat a dimitir per la sentència del túnel de Sóller, que era absolutòria per prescripció. Es considerava provat que el PP havia percebut comissions per l'adjudicació del túnel de Sóller però per quinze dies els delictes havien prescrit. Aleshores, José María Aznar va considerar que Cañellas havia de dimitir. 'No seràs cap pedra en el meu camí a la Moncloa', és la frase que diuen que va dir. Cañellas, que era totpoderós, amb majoria absoluta a les Illes Balears, va dubtar i va dimitir. Aquest moment és considerat com la cessió de poder del sector regionalista als dirigents estatals. D'aleshores ençà, sempre, les candidatures s'han imposat des de Madrid. Això no vol dir que a la part forana no hi hagi batlles que no qüestionin la normalització lingüística i que als ajuntaments que presideixen no es faci tot en català. Però tenim davant un partit d'obediència madrilenya.

—El PI pot aplegar vot regionalista del PP el 26 de maig?

—El PI és una opció que neix d'aquest llast tan important que és la desfeta d'Unió Mallorquina i que uneix escindits del PP, que se suposa que deixaren el partit perquè se sentien marginats en les candidatures, amb persones d'una certa talla intel·lectual i que poden teoritzar sobre el mallorquinisme i que aporten valor. A més, té una força municipal gens menyspreable amb força batllies. Té un espai, però s'ha d'anar fent a poc a poc. En les passades eleccions, Més es va convertir en la primera força municipalista de Mallorca i diria que de Menorca, també. És el partit que ha governat més ciutadans. Però això ha costat quaranta anys. El PI fa vuit anys que existeix, i va fent i va creixent a poc a poc. Als partits que no surten a les televisions, com Més i el PI, els és molt més difícil. El creixement es fa a còpia de convèncer persones, una a una, i a partir d'una gestió molt eficaç. Passa que quan ve un tsunami d'aquestes característiques i mediatitzat com aquest, nosaltres no hi som. A mi m'ha passat, que votants de tota la vida m'han demanat si em presentava aquesta legislatura.

—Perilla el govern de progrés si hi ha un pacte a Madrid entre el PSOE i Cs?

—Hi haurà molta pressió dels poders fàctics i del poder econòmic que controla els mitjans de comunicació perquè es faci aquest pacte. Però les bases del PSOE van ser prou contundents cridant 'Rivera, no'. Crec que Sánchez provarà de governar tot sol amb ajuts puntuals d'uns i altres, amb un suport més estable de Podem.

—És catalanista Francina Armengol?

—Ella és catalanista segons la pressió que sent per part de Més. Si Més creix electoralment, el PSOE ha de cobrir aquest flanc. En poques paraules, si a Mallorca i a les Balears no hagués existit el PSM, segurament ja seríem una província no gaire diferent de Valladolid o Sòria. Això no vol dir que dins el PSOE

CEDIDA

no hi hagi gent que milita en el catalanisme i que fan la seva vida en català. Però només són contundents a l'hora de governar en favor de la cultura catalana si senten l'alè de Més. Pensem que a Mallorca, Més va quedar a tres mil vots del PSOE (2015). Per tant, són els dos partits que tenen més transvasament de vots de l'un a l'altre. D'això, el PSOE n'és conscient i ha d'intentar fer polítiques semblants a les de Més.

—Com interpretau la posició de Pedro Sánchez envers el procés independentista?

—Crec que fins passades les eleccions no hi haurà una fotografia entre el PSOE i cap partit sobiranista. Sánchez es troba en una cruïlla. Quan ell diu que han derrotat el passat i han guanyat el futur, quin futur és aquest a l'estat espanyol? Aquesta Espanya uniforme, castellana, que renega de la diversitat o l'acceptació que Espanya és un estat plurinacional?

Sánchez provarà de governar tot sol amb ajuts puntuals d'uns i altres, amb un suport més estable de Podem

Això ho vol traduir políticament? Imagin que hi haurà converses que haurien de ser discretes per a evitar que aquests bàrbars de Cs i de Vox puguin arengar la seva gent. Sánchez es troba amb un problema molt greu. El problema és judicialitzat. No és tan sols negociar un referèndum o una fórmula perquè Catalunya es pugui autodeterminar. És com treus els empresonats de les urpes d'un tribunal fabricat pel PP d'acord amb la seva ideologia. El franquisme també és present a les altes instàncies judicials.

—Fiscalia i advocacia de l'estat seuen al costat de Vox al Suprem, amb Pedro Sánchez de president...

—Sí, i poden donar instruccions al fiscal general de l'estat i a l'advocacia de l'estat perquè disminueixi penes, però és complicat amb uns jutges col·locats amb el dit partidista del PP, no per mèrits de carrera. Les clavegueres de l'estat arriben al Consell General del Poder Judicial i al Tribunal Suprem. Hi ha jutges magnífics. A les Balears en som testimoni, amb el jutge Castro o el fiscal Carrau, però quan arribes a tribunals superiors de justícia, Tribunal Suprem i Consell General del Poder Judicial, hi trobes la interferència dels partits polítics que hi han situat persones afins a les seves ideologies. Rajoy va posar en mans d'aquesta gent la solució del problema de Catalunya i això dificulta una sortida política.

—Què sentiu quan veieu companys polítics asseguts a la banqueta dels acusats per haver defensat un programa polític?

—Si fins i tot em va deixar un mal regust veure entrar a la presó adversaris meus, amb qui he tengut més que paraules, com ara Jaume Matas i Maria Antònia Munar, imaginau veure entrar-hi gent amb qui comparteixes una afinitat política i que en alguns casos els coneixes personalment. És una desesperació. És una sensació d'impotència i d'injustícia. Vull pensar que després d'anys de dolor tendran un reconeixement del poble. Passaran a la història com a herois. Els dedicarem carrers i places i seran uns

referents per tota la vida. Però això que passen ells i les seves famílies no els ho lleva ningú.

—El procés independentista ha desfermat l'anticatalanisme i l'espanyolisme a Mallorca?

—Naturalment. La gent més mallorquinista sent una solidaritat amb el poble català. I, per una altra banda, els ciutadans que només es desinformen amb les televisions espanyoles de cada vegada són més anticatalanistes. Qualsevol ciutadà de les Balears que no miri TV3 i no escolti Catalunya Ràdio té la mateixa sensació que pot tenir un ciutadà de Madrid. Fins i tot IB3 quan informa del judici contra el procés ho fa mitjançant la FORTA. M'indigna quan veus les preguntes del fiscal i les respostes que són contràries als processats. Hi ha una autèntica censura i manipulació de tot allò que passa a Catalunya.

—Acabem. Després de ser senador vau escriure 'Espanya no té remei'. Les Illes en tenen, de remei?

—Les Balears tenen uns objectius molt importants amb un creixement urbànic i demogràfic brutal. I això no es reverteix en dos dies. Aquests quatre anys s'han impulsat iniciatives ambientals pioneres a l'estat espanyol i a Europa. La llei de transició energètica, la llei de residus, el decret de protecció de la posidònia marina, l'ampliació de parcs naturals com el de Cabrera o l'ampliació de nous parcs terrestres. S'ha fet una gestió brutal. L'impost turístic, que és una font molt important per a ajudar a preservar el medi i restaurar patrimoni, també agrícola. Som dins un vehicle que anava a tres-cents per hora i que ha de començar a frenar. Si passam de frenada, perdrem les eleccions, com ja va passar el 2003. Si frenes massa a poc a poc, tens els ciutadans més conscients i ecologistes que diuen que s'ha de protegir més. Ens trobam en un canvi de model que s'ha de fer progressivament. I aquest és el desafiament i el debat més gran que hi ha a Mallorca i a les Balears, en aquest moment. ■

El franquisme també és present a les altes instàncies judicials

Ens trobam en un canvi de model que s'ha de fer progressivament. I aquest és el desafiament i el debat més gran que hi ha a Mallorca i a les Balears

JUAN CARLOS MORENO CABRERA

‘No permetre de parlar en català al judici és anticonstitucional’

Parlem amb el lingüista madrileny, que ha publicat ‘Determinació nacional’ · El llibre és un assaig sobre la lluita pel dret d'autodeterminació de Catalunya i la reacció del nacionalisme espanyolista

CLARA ARDÉVOL MALLOL

Juan Carlos Moreno Cabrera (Madrid, 1956) és doctor en filosofia i lletres i catedràtic de lingüística general a la Universitat Autònoma de Madrid. Crític amb l'imperialisme lingüístic, va ser guardonat amb el Premi Internacional Ramon Llull el 2014 i és autor de diversos llibres sobre el multilingüisme i l'espanyolisme lingüístic. Ara publica *Determinació nacional* (Voliana Edicions), un assaig sobre la lluita pel dret d'autodeterminació de Catalunya i la reacció del nacionalisme espanyolista en el període que va del 2009 a l'octubre del 2018. Segons que explica ell mateix, va llegir *La confusió nacional*, d'Ignacio Sánchez-Cuenca, i li va semblar un dels pocs llibres publicats a Madrid amb una actitud crítica envers l'estat espanyol. No obstant això, sentia que 'no n'hi havia prou' perquè no hi apareixia clarament la nació catalana, que considera que és el 'veritable protagonista del procés'. *Determinació nacional*, doncs, és una resposta a *La confusió nacional*. Hi posa èmfasi especial en la importància del Primer d'Octubre i els drets lingüístics dels catalanoparlants. Moreno Cabrera es defineix com a 'inassimilable' per a l'establishment espanyol i explica que li acostumen a demanar l'opinió molt més a Catalunya, el País Basc, Navarra i Galícia que no pas a Madrid, on el seu discurs va a contracorrent: 'Com que no sóc català, gallec ni basc, que defensi la nació catalana no els encaixa', diu. Hi parlem sobre els punts més destacats del seu llibre, sobre el paper que hauria de tenir el català en la República i sobre el judici contra el procés al Tribunal Suprem espanyol.

—Sou molt crític amb la constitució espanyola: dieu que només deixa espai a l'etnicidi i que no s'ha de reformar, sinó fer-la de cap i de nou. Per què?

—La constitució actual es basa en un seguit de pressupòsits que s'ha demostrat que no serveixen per a respectar el caràcter multinacional de l'estat espanyol. Per tant, cal una nova constitució fonamentada en l'establiment de l'adhesió o no-adhe-

Quan hi ha una revolució, la violència ve, gairebé sempre, de l'estat

El Primer d'Octubre el va organitzar el poble, no uns dirigents que s'han tornat mig boigs

sió lliure dels pobles que constitueixen l'estat. La constitució és incompatible amb la idea que a l'estat espanyol co-existeixen diverses nacions sobiranes perquè reconèixer-ho és incompatible amb el règim del 78 i la monarquia. No és possible una reforma preservant tot l'aparell de l'estat postfranquista que hi ha en aquest moment. Encara que soni dur, cal una revolució. Normalment la gent associa revolució a violència, però no hi té res a veure. Quan hi ha una revolució, la violència ve, gairebé sempre, de l'estat, del qual es qüestiona l'estatus, com va passar el Primer d'Octubre. La violència d'aquell dia va venir de l'estat, no del poble.

—Al llibre també critiqueu el paper de l'esquerra espanyola sobre aquesta qüestió. Com en valoreu el paper de Podem, concretament?

—Tenen una responsabilitat enorme. Podem no ha sabut respondre a la lluita del poble. El Primer d'Octubre va ser organitzat pel poble, va ser un moviment d'apoderament popular i de lluita per la dignitat nacional i la llibertat. Això no ha estat reconegut per Podem, que se suposa que té una base popular. Es fonamenta en l'apoderament de les masses, justament allò que hi va haver el Primer d'Octubre i els dies de preparació. És una irresponsabilitat enorme del partit no haver donat suport explícitament a aquests moviments.

—Podem diu que hi va donar suport en tant que mobilització ciutadana.

—Però no han reconegut la lluita del poble català pel seu alliberament. I això ve del poble, no de Puigdemont, el PDECat o Esquerra Republicana. Ve de la nació catalana. I, que jo sàpiga, no han reconegut la lluita de la nació catalana per la seva llibertat. S'ha de reconèixer que Catalunya és una nació sobirana i cap partit d'esquerres no ho ha reconegut. I no reconèixer això és basar-se en el nacionalisme espanyolista, segons el qual només existeix una nació, l'espanyola.

—Remarqueu la diferència entre aquest concepte de nacionalisme espanyolista i el

de nacionalisme espanyol, que es fa servir més sovint. En què es distingeixen?

—La idea fonamental del nacionalisme espanyolista és que l'essència de la nació espanyola consisteix negar la condició de nació de les altres nacions. El nacionalisme espanyol seria la idea que Espanya és una nació, però això no es posa pas en qüestió. El nacionalisme espanyolista és el dominant, no solament en l'àmbit polític, sinó en l'opinió pública en general. El relat predominant dels mitjans espanyols és que el Primer d'Octubre va ser ocasionat per un seguit de dirigents furibunds que han manejat el poble català per votar. I això és fals! El Primer d'Octubre el va organitzar el poble, no uns dirigents que s'han tornat mig boigs.

—Al llibre parau de supremacisme lingüístic espanyol. Amb quines estratègies s'imposa?

—El supremacisme lingüístic consisteix a dir que l'espanyol és l'única llengua en què es poden entendre tots els ciutadans d'Espanya, cosa que és falsa per una raó molt senzilla: català i castellà són llengües prou pròximes perquè una persona que parla català es pugui entendre amb una altra que parla castellà sense gaires problemes. Per tant, no cal que els catalanoparlants s'hagin d'expressar en castellà per a ser entesos pels castellano-parlants i viceversa. No obstant això, hi ha la idea que l'espanyol és l'única llengua comuna i ho és obligadament, per mèrits i naturalesa pròpia, mentre que el català és una llengua d'exclusió. Aquestes idees són característiques del supremacisme lingüístic, que no és sinó una expressió del supremacisme nacionalista espanyol, que considera que només hi ha una nació, que és l'espanyola, i tota la resta són una espècie d'accidents més o menys interessants o curiosos.

—Expliqueu que, segons la constitució espanyola, tenim el deure d'entendre el castellà, però no de fer-lo servir. Això no s'amaga sovint?

—Sí. En l'article tercer es diu que el castellà és la llengua oficial i que tothom té el deure de conèixer-la i el dret d'utilit-

zar-la. Però no es parla del deure d'utilitzar-la. Per tant, amb la constitució a la mà, no es pot obligar ningú a parlar en castellà. Del meu punt de vista, la decisió de no permetre de parlar en català al judici al Suprem és anticonstitucional. Això també seria aplicable al congrés: quan no es permet de parlar en català es violen els drets no únicament dels diputats i diputades catalanoparlants, sinó de tots els qui els han votat.

—En el cas del judici, Joan Tardà va posar-ho de manifest quan va anar a declarar: va començar a contestar en català i, com a testimoni, va ser obligat a canviar la llengua.

—Sí. Tardà ho va fer molt bé perquè va obligar Marchena a dir-li que no tenia dret a parlar en català. I això va ser una jugada mestra per part seva, perquè el jutge va negar-li el dret d'una llengua que és oficial, cosa que viola tots els drets lingüístics. Amb la constitució actual a la mà, no es pot obligar ningú a parlar en castellà, només a entendre'l. És a dir, Tardà havia d'entendre què li deien quan li feien preguntes en castellà però, segons la constitució, no tenia l'obligació de respondre-hi, en aquesta llengua. És la meua interpretació d'aquest article de la constitució, però passa que les interpretacions que el Tribunal Constitucional fa de la constitució no es fonamenten en la constitució, sinó en el nacionalisme espanyolista.

—Al llibre també parreu de la imposició del castellà a l'Amèrica Llatina. De quina manera es continua fent?

—S'ha de tenir en compte una cosa: el castellà europeu és minoritari respecte del castellà mundial, per dir-ho així. De manera que el castellà que es fa servir a l'estat espanyol és una petita part i, per tant, la base del castellà no és a Espanya, sinó a Amèrica. Això vol dir que a Catalunya no s'hauria d'enfocar el castellà mirant a Madrid, sinó a Amèrica. Les polítiques enfront del castellà no haurien d'anar dirigides al castellà de la península, sinó al de fora. La RAE pretén imposar el model ibèric com el model de base fonamental. A Catalunya

no s'hauria de respectar això, perquè és un model imperialista lingüístic.

—Dieu que aquest imperialisme lingüístic també parteix del parany del nombre de parlants d'una llengua i la suposada utilitat d'aquesta llengua d'acord amb aquest nombre.

—El fet que una llengua la parlin cinc-cents milions de persones no és pas important, perquè no t'hi comunicaràs mai, amb cinc-cents milions de persones. És totalment absurd! Una estupidesa. No obstant això, l'imperialisme lingüístic es basa en això, a dir que l'anglès té 800 milions de parlants, l'espanyol 500 milions... Aquests arguments són estúpids, del meu punt de vista, perquè és evident que el català és molt més útil a Catalunya que l'anglès. El català és un idioma útil a Catalunya, independentment del nombre de persones que el parlin.

—Quin paper hauria de tenir cada llengua en un estat que les respectés totes?

—No es pot parlar d'això si abans no es reconeix un estat plurinacional que es constitueixi amb la voluntat sobirana de cadascuna de les nacions. Fins que no es resolgui això no es resoldrà la qüestió de les llengües. Proposar que el català sigui oficial a tot l'estat espanyol tal com està ara no serveix absolutament de res perquè tota la seva estructura es basa en la negació que Catalunya és una nació.

—I quin paper hauria de tenir el català en la República?

—Això ho hauria de decidir el poble català, però jo crec que el català ha de ser, exclusivament, la llengua oficial de Catalunya. Moltes nacions d'Europa tenen només una llengua oficial: França, Alemanya, Portugal... Si Catalunya és una república independent, per què no pot tenir la seva llengua oficial com la resta? Una cosa és la llengua oficial i una altra cosa què parli la gent al carrer. L'una cosa no té res a veure amb l'altra. Que el català sigui oficial no vol dir que no es parli castellà. A Andorra, per exemple, la llengua oficial és el català, però es parla castellà i no hi ha cap problema. En el moment

Tardà ho va fer molt bé perquè va obligar Marchena a dir-li que no tenia dret a parlar en català

Tenim una justícia heretada del franquisme

que el castellà fos oficial a la República Catalana, hi hauria un instrument per a donar pas a tota mena d'iniciatives per a impedir que el català sigui la llengua normalitzada, cosa que passa ara. No podem caure en aquest error perquè llavors hi haurà milers d'iniciatives legals que denunciarien que el castellà és arraconat.

—Seguiu el judici?

—Sí, i és una vergonya democràtica. Les argumentacions que donen les acusacions són absolutament ridícules i absurdes perquè no hi ha manera de demostrar que la violència que van exercir els cossos de seguretat de l'estat espanyol en realitat van exercir-la els qui la van rebre. El judici és una farsa i una absurditat total. Estic indignat i em sembla absolutament surrealista. Tenim una justícia heretada del franquisme i, si tot això no es canvia de manera radical, s'anirà podrint cada vegada més. Les estructures de l'estat són corruptes fins a extrems impressionants. No es pot reformar una cosa que es podreix. S'ha d'eradicar i substituir per alguna cosa que no sigui deutora de l'estructura postfranquista. Una cosa nova, basada en la llibertat, en l'autèntica democràcia i en el reconeixement que a l'estat espanyol hi ha nacions sobiranes que han de ser reconegudes com a tals. ■

El Diplocat torna un any i mig després de l'intent de liquidació amb el 155

Internacional L'organisme es refà després de les traves del govern espanyol i avui fa una jornada sobre diplomàcia pública al recinte modernista de Sant Pau

Laura Foraster, Quim Torra i Alfred Bosch, en una reunió del Diplocat. ACN

ROGER GRAELLS FONT

La diplomàcia pública catalana pren forma novament. A poc a poc, es recupera dels estralls causats per l'aplicació, ara fa un any i mig, de l'article 155 de la constitució espanyola. Fa pocs dies, el govern completava la reobertura de les delegacions a l'estranger. Avui, el Consorci de la Diplomàcia Pública de

Catalunya (Diplocat) repren l'activitat, tot i l'intent de liquidació del govern espanyol amb el 155.

Precisament, ho fa amb un seminari internacional sobre el paper de la diplomàcia pública en l'era digital, en què es compararan els models de diplomàcia del Regne Unit, la Unió Europea i l'estat espanyol. Serà al recinte modernista de Sant Pau, a Barcelona, i hi participaran catedràtics, professors universitaris, re-

presentants de les entitats que integren el consorci del Diplocat i professionals de l'àmbit de la diplomàcia digital.

Un dels convidats és Nicholas Cull, catedràtic de Diplomàcia Pública i director del màster en Diplomàcia Pública de la Universitat del Sud de Califòrnia (USC), que farà una conferència inaugural. Posteriorment, hi haurà dues taules rodones i debats. En un comunicat, el Diplocat

A poc a poc, es recupera dels estralls causats per l'aplicació, ara fa un any i mig, de l'article 155

El Diplocat ha estat reconegut a tot el món com un dels exemples més reeixits de diplomàcia pública

destaca que fa aquesta jornada per aclarir el concepte de 'diplomàcia pública', atès que hi ha hagut molts equívocs 'que, fins i tot, han portat a qüestionar l'activitat de la institució'. El Diplocat ja va organitzar la visita d'una desena de periodistes estrangers a Catalunya per Sant Jordi perquè visquessin la diada.

Després de l'intent de liquidació del Diplocat, el govern va restituir formalment l'entitat el juliol de l'any passat, i el plenari va tornar a reunir-se al desembre per establir les bases de la reobertura i nomenar Laura Foraster nova secretària general de l'ens, després de la renúncia per motius personals d'Albert Royo.

El Diplocat es va constituir el novembre del 2012 amb la pretensió d'explicar arreu què era Catalunya, des de tots els punts de vista i amb la

voluntat de participar en els grans debats mundials des d'una perspectiva pròpia. El Diplocat ha estat reconegut a tot el món com un dels exemples més reeixits de diplomàcia pública. En el consorci, hi han format part patronals i sindicats, entitats socials i esportives, universitats i escoles de negocis, juntament amb les institucions polítiques del país.

'Un dels encàrrecs que he rebut de tots els membres del Diplocat és d'elaborar un pla estratègic per als quatre anys vinents. Això no vol dir que deixem de fer allò que es feia, sinó que s'ha de fer un pla nou que revisaran tots els membres', ha dit. I ha reivindicat la tasca del Diplocat per a 'projectar Catalunya arreu del món', el punt en comú que tenen la quarantena de membres del consorci.

Sobre la jornada d'avui, ha dit que la diplomàcia pública

és bidireccional i ha destacat la importància d'entendre i escoltar els altres països. 'Esperem incorporar idees per a nodrir el pla estratègic, però també farem reunions amb tots els membres del Diplocat. Som una eina de país al servei de la internacionalització i dels nostres membres', ha dit.

El Diplocat es va constituir el novembre del 2012 amb la pretensió d'explicar arreu què era Catalunya, des de tots els punts de vista i amb la voluntat de participar en els grans debats mundials des d'una perspectiva pròpia. El Diplocat ha estat reconegut a tot el món com un dels exemples més reeixits de diplomàcia pública. En el consorci, hi han format part patronals i sindicats, entitats socials i esportives, universitats i escoles de negocis, juntament amb les institucions polítiques del país. ■

Primera trobada a Sants del primer Congrés d'Habitatge de Catalunya. GRUP D'HABITATGE DE SANTS

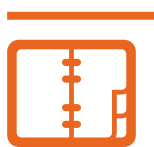
Debats a les places: el moviment per l'habitatge s'examina per enfortir-se

Habitatge El primer Congrés d'Habitatge de Catalunya pretén de coordinar els col·lectius populars

ODEI A.-ETXEARTE

El primer Congrés d'Habitatge de Catalunya ha començat amb debats a les places i als carrers. Més d'una vintena de col·lectius que lluiten per un habitatge digne pretenen d'articular un moviment popular organitzat a tot Catalunya a partir d'un procés de debat assembleari que culminarà a la tardor. El de l'habitatge és un dels moviments de base amb més

força, amb una llista de victòries que, tanmateix, no ha pogut fer net de la mercantilització ni l'especulació però que ha obligat ajuntaments, governs i parlaments a moure fitxa, encara que no hagi estat amb la contundència que exigien ni hi hagi hagut canvis legislatius per a revertir el sistema. També ha ajudat moltes famílies aturant desnonaments, aconseguint dacions en pagament, ocupant blocs de pisos sencers o negociant lloguers socials per a afectats.

El primer Congrés d'Habitatge de Catalunya ha començat amb debats a les places i als carrers

Han passat pel trànsit de la bombolla de les hipoteques a la dels lloguers i continuen decidits a fer-la punxar. Ara han començat a reunir-se per compartir les experiències viscudes, fer balanç, fixar estratègies comunes i objectius assumibles, actualitzar les formes de mobilització i coordinar-se organitzativament. L'objectiu del congrés és enfortir el moviment: aspiren a guanyar més suports de base, teixir vincles organitzatius que traspassin l'àrea metropolitana de Barcelona

Primera trobada a Mataró del primer Congrés d'Habitatge de Catalunya. ACCM

i vertebrar aliances que engrandeixin la lluita amb els altres sectors mobilitzats.

Disposen de l'experiència d'una dècada de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, els gairebé dos anys que fa del naixement del Sindicat de Llogaters i la proliferació espurnejada de grups molt diversos en defensa de l'habitatge a barris, ciutats i pobles d'arreu de Catalunya. 'Fins fa set anys o vuit, la PAH centrava la lluita per l'habitatge, però aquests últims anys s'han format col·lectius diversos que, per diverses raons, no eren dins la PAH i perd la centralitat.' Aquest és el diagnòstic d'Aitor Terradellas, membre del Sindicat d'Habitatge de Vallcarca i el Sindicat de Llogaters, dues organitzacions impulsores del congrés. Argumenta que

'calia replantejar en quin punt són aquests col·lectius i el moviment actual'.

Les organitzacions en favor de l'habitatge s'han coordinat per tirar endavant conjuntament accions concretes. La darrera va ser la **manifestació del 6 d'abril** contra els lloguers abusius. Per exemple, a Barcelona, també han fet pinya en la plataforma Prou Desnonaments Oberts, formada per més de 200 entitats que batallen perquè desapareguin. Es tracta de desnonaments dictats sense determinar ni una hora ni una data fixa, tot i que la llei d'enjudiciament civil ho estableix d'una manera ben diferent; vulneren els drets dels afectats i compliquen la desobediència civil per a aturar-los. Els col·lectius promotors del congrés, tanmateix, defen-

Consideren que cal cercar espais organitzatius comuns entre les PAH, els grups i els sindicats d'habitatge, més enllà de les trobades puntuals

sen que la coordinació ha de ser permanent. Consideren que cal cercar espais organitzatius comuns entre les PAH, els grups i els sindicats d'habitatge, més enllà de les trobades puntuals.

Victòries per a ser més

Una de les grans victòries d'aquest moviment va ser l'aprovació al Parlament de Catalunya de la llei 24/2015 d'emergència de l'habitatge, suspesa parcialment pel

Tribunal Constitucional. Fa temps que exigeixen a la Generalitat que la recuperi. Els articles afectats versen sobre l'expropiació de l'ús dels pisos buits que pertanyen a entitats financeres, filials o fons d'inversió, l'obligatorietat d'oferir a les famílies un lloguer social per evitar els desnonaments i la regulació dels processos de mediació. És una de les normes afectades pel TC que el govern de Torra es va comprometre a

El congrés serà a la tardor, probablement al novembre, amb el debat conclòs i la ponència aprovada. Aprofitaran la cita per compartir-hi experiències

rescatar i que encara no han arribat al parlament. També treballen per estendre la mesura de l'Ajuntament de Barcelona perquè el 30% dels pisos nous sigui protegit. El parc públic d'habitatge a Catalunya és només de l'1,5%, tot i que la llei del dret d'habitatge estableix que ha de ser del 15% el 2027.

Terradellas remarca la importància de fixar objectius compartits que permetin d'obtenir victòries que permetin de fer créixer el moviment i guanyar més legitimitat. Per exemple, posar el focus sobre els grans tenidors d'habitatge, com Blackstone, el fons voltor més poderós a l'estat espanyol i un gegant internacional del negoci de capital inversió, contra el qual han començat la campanya 'Kill Blackstone'. Aquest fons d'inversió nord-americà té capacitat per a pressionar i el novembre passat, davant la ministra d'Economia espanyola, Nadia Calviño, no va dubtar a qüestionar la reforma que preparava el govern espanyol per a incrementar de tres anys a cinc els contractes de lloguer i fins a set per a les persones jurídiques.

Precarietat i discriminacions: més aliances

Els impulsors del congrés també volen arribar a més

moviments socials i veïns organitzats: d'associacions de veïns al moviment feminista, passant pels sindicats de classe o cooperatives d'habitatge. Per què? Recorden que sovint els problemes amb el pagament del lloguer són relacionats amb problemes laborals com la precarietat, les dificultats per a tirar endavant amb què es troben alguns migrants, i discriminacions de gènere, com l'escletxa salarial de què són víctimes les dones, les que més ajut demanen als col·lectius organitzats per l'habitatge. 'Un 70% de les afectades són dones', diu Terradellas.

Entre els implicats en el congrés també hi ha el Grup d'Habitatge Eixample Dret, el Grup d'Habitatge Lloret, la Xarxa d'Habitatge del Baix Maresme, el Grup d'Habitatge de Sants, la Plataforma d'Afectats per la Crisi i el Capitalisme de Mataró, la PAH Baix Montseny, el Sindicat d'Habitatge del Raval, l'Oficina d'Habitatge Popular de Gràcia, el Sindicat de Barri Poble-Sec, la Xarxa d'Habitatge de l'Esquerra de l'Eixample, l'Observatori d'Habitatge i Turisme, l'Associació de Veïns Ciutat Meridiana, Fem Sant Antoni, la Plataforma d'Activistes per l'Habitatge i Contra el Capitalisme-PAH Besòs, la Pla-

taforma d'Afectades per la Hipoteca i la Crisi de Sabadell i l'Associació 500x20.

El debat del congrés s'estructura en unes quantes fases. Primer van provar d'estendre la realització del congrés a tantes organitzacions com van poder. Ara són en la fase de debats locals. S'organitzen debats oberts a les ciutats, barris o pobles. Pretenen que també hi assisteixin persones que no pertanyin al moviment per l'habitatge, com ara membres d'associacions de veïns o CDR. Després, en la tercera fase, els debats seran interns dels col·lectius. Hi haurà discussions temàtiques centrades en els punts en què volen que la lluita per l'habitatge teixeixi aliances amb la lluita feminista o la lluita laboral, i treballaran després les conclusions extretes dels debats locals i temàtics. En la quarta i cinquena fases, una comissió redactora escriurà les ponències, que seran debatudes i esmenades en un procés d'intercanvi d'idees amb els col·lectius. El congrés serà a la tardor, probablement al novembre, amb el debat conclòs i la ponència aprovada. Aprofitaran la cita per compartir-hi experiències. 'La idea del congrés és el procés', remarca Terradellas. ■

CAMIL ROS

‘La primera cosa que ha de fer el PSOE és revertir la reforma laboral i, en política, obrir el diàleg’

Entrevista amb el secretari general de la UGT de Catalunya

ANDREU BARNILS

Camil Ros (1972) és el secretari general del sindicat UGT a Catalunya. Ros va entrar-hi mentre militava al partit independentista ERC, el qual va acabar deixant per centrar-se únicament en la seva activitat sindical. Ros és independentista i sindicalista a la vegada, i aquí ens parla sobre la manifestació d'avui amb motiu del Primer de Maig, d'actualitat política i del judici als presos que afecta, entre més, la militant d'UGT Dolors Bassa.

—La campanya del Primer de Maig d'UGT demana: ‘i tu, per què et manifestes?’. Per què us manifesteu?

—Perquè volem treballar millor, treballar menys, guanyar més i viure millor.

—Serveix de res, la manifestació del Primer de Maig?

—Crec que sí. Totes les manifestacions serveixen. Els qui critiquen que les manifestacions no serveixen, ni les vagues, després fan lleis com la llei mordassa per a prohibir-les. Sempre tenen vigència. Enguany, per exemple, commemorem el centenari de la vaga de la Canadenca, que va aconseguir les vuit hores de jornada laboral. Per tant, hi ha la part de futur, però també hi ha la part de memòria històrica. No hem de renunciar als Onze de Setembre, ni els 8 de març, ni els 23 d'abril.

—Com valoreu els resultats de les eleccions espanyoles?

—A Catalunya, dels 48 diputats escollits, 34 són d'organitzacions d'esquerres. Crec que això ja és un missatge molt clar. I n'hi ha un altre: com que són unes eleccions espanyoles, la xifra absoluta de vot independentista és, més o menys, com la del 21-D. Per tant, aquí hi ha una realitat tossuda. Voldria que aquest 28 d'abril signifiqués polítiques d'esquerres i obrir un procés de diàleg i negociació per a trobar una sortida al conflicte polític.

—Trenta-quatre diputats d'esquerres. Hi incloeu el PSC, doncs?

—Sí, és clar. Esquerra ho és, quan pacta amb la dreta de Convergència? Si ens tornem 'puretes', ningú és d'esquerres. Són organitzacions d'esquerres, oi? Una altra cosa és que en alguns moments hagin fet unes polítiques o unes altres. Però és important que hi hagi un govern d'esquerres per a recuperar els drets.

—Per exemple, què reclamaríeu al PSOE, que segurament serà al govern?

—La primera cosa que ha de fer, des d'un punt de vista social, és revertir la reforma laboral, i en política, obrir el diàleg. Són els dos elements clau. La gent ha demanat això, majoritàriament, ja siguin els qui han votat per frenar el trifachito o els qui han votat per tenir polítiques d'esquerres.

—Quin és el gran drama de l'actual reforma laboral?

—És tot un drama. Abans de la crisi podies treballar i arribar a final de mes. Ara ja no. Ara tenim treballadors pobres. La reforma laboral permet que les empreses multiservei et paguin un 30% o un 40% menys del salari que et tocava per conveni de sector. Sense aquesta reforma laboral, empreses multinacionals, i en tenim exemples, no presentarien els ERO que presenten. No els podrien fer. Ha desregulat el mercat de treball. Ha estat la barra lliure de la patronal.

—Camil Ros fa públic què va votar?

—No es pot dir.

—Hem vist com José Maria Fidalgo, ex-secretari general de CCOO, donava suport a Cayetana Álvarez de Toledo. Em va impressionar.

—No és la primera vegada que Fidalgo s'acosta a l'entorn d'Aznar. No representa el que representa les Comissions Obreres.

—Com valoreu la humil entrada del sindicat Intersindical?

—Tot allò que impliqui més delegats sindicals, i sindicalisme, és bo. I la qüestió important és que es faci sindicalisme, i no que es faci servir per a fer altres

coses. Era una organització amb dos-cents delegats i escaig, i ara en tenen quatre-cents i escaig. Nosaltres en tenim vint mil. Sindicats com la CGT, USO, en tenen més. Forma part de la pluralitat sindical.

—El sindicalisme a Catalunya pot anar cap al model basc, amb sindicats propis i no estatals?

—No. La dada que donava és molt evident. Ells es presenten, principalment, en algunes parts del sector públic. Al sector privat, a molt pocs llocs. Crec que queda molt lluny. Històricament, el sindicalisme ha optat per una altra mena de sindicalisme. El nostre, i d'altres, és clarament arrelat a les empreses i al país. Si no, no tindríem els nivells d'afiliació que tenim. I a Catalunya la gent escull el sindicat per la feina sindical i no pel posicionament polític.

—El judici, l'heu anat seguint?

—L'he seguit. No puc anar-hi i veure'l en directe perquè sóc testimoni de Dolors Bassa i de Jordi Cuixart i no puc entrar a la sala fins que hi hagi anat de testimoni.

—Amb Dolors Bassa, hi teniu una relació d'amistat més enllà del sindicat, diuen.

—Sí. La vaig anar veure a Alcalà Meco el 9 de març. Ens escrivim cartes setmanalment, quinzenalment. Depèn del moment. En la darrera carta, m'explicava que havien superat una mica els testimonis dels policies nacionals, aquests senyors tan alts i tan grossos que s'espantaven perquè els deien coses. I ara esperen que amb el relat dels testimonis de la defensa es pugui equilibrar. I, sobretot, diu que està cansada. Perquè és molt dura la presó, i molt dur el judici.

—Podria ser que la sentència fos dura. Els sindicats i la classe obrera, quina reacció haurien de tenir-hi?

—Nosaltres hem de crear els consensos per a tenir la resposta més àmplia possible. Treballarem en aquest sentit. No què fem, sinó quants som. És en això, que hem de poder ajudar. Durant el procés

Esquerra ho és, quan pacta amb la dreta de Convergència? Si ens tornem 'puretes', ningú és d'esquerres

hi ha hagut vegades que ho hem fet, i unes altres vegades que no. Nosaltres, ara, hem de mirar de teixir consensos per a tenir una resposta àmplia.

—Visiteu l'estat per feina?

—Potser una vegada al mes vaig a la reunió federal, sí.

—I en ambients sindicals us situen com l'independentista?

—Dins la UGT, sóc el secretari general de la UGT Catalunya i, per tant, represento això. Ara, saben que sóc independentista, sí. A mi em respecten molt, i entenen perfectament la pluralitat de la UGT de Catalunya.

—I com viu el món sindical estatal el judici, per exemple?

—Va haver-hi uns moments que la cosa potser estava més tensa. Però la moció de censura va ajudar a rebaixar-la. I cada vegada hi ha més gent que vol una solució política. Que hi hagi una solució negociada. Des de l'òptica d'esquerres, nosaltres tenim des del 2012 més de tres-cents persones encausades per haver participat en piquets a tot l'estat. Nosaltres, la judicialització de la protesta ja l'havíem patida abans. Hi ha aquest punt de solidaritat, de rebuig a la presó preventiva.

—Res a afegir?

—No.

El primer gran debat entre 'Spitzenkandidaten', sense el PP i sense Junqueras

VICENT PARTAL

Crònica de Vicent Partal del debat a Maastricht entre els candidats a la presidència de la Unió Europea

El primer dels tres debats entre els *Spitzenkandidaten* a la presidència de la Unió Europea es va fer dilluns a Maastricht, la ciutat holandesa on es va signar el tractat de la Unió Europea fins ara més ambiciosament europeista; tant, que els estats van acabar fent marxa enrere.

El debat a Maastricht va reunir el socialista Frans Timmermans, nascut precisament en aquesta ciutat; Violeta Tomic, candidata del Partit de l'Esquerra Europea; el suposat liberal Guy Verhofstadt; Bas Eickhout, un dels dos candidats dels Verds; i Jan Zahradil, de l'Aliança dels Conservadors i Reformistes. Organitzat per la Universitat de Maastricht, les autoritats locals i l'European Journalism Centre, fa cinc anys va ser el primer debat fet mai

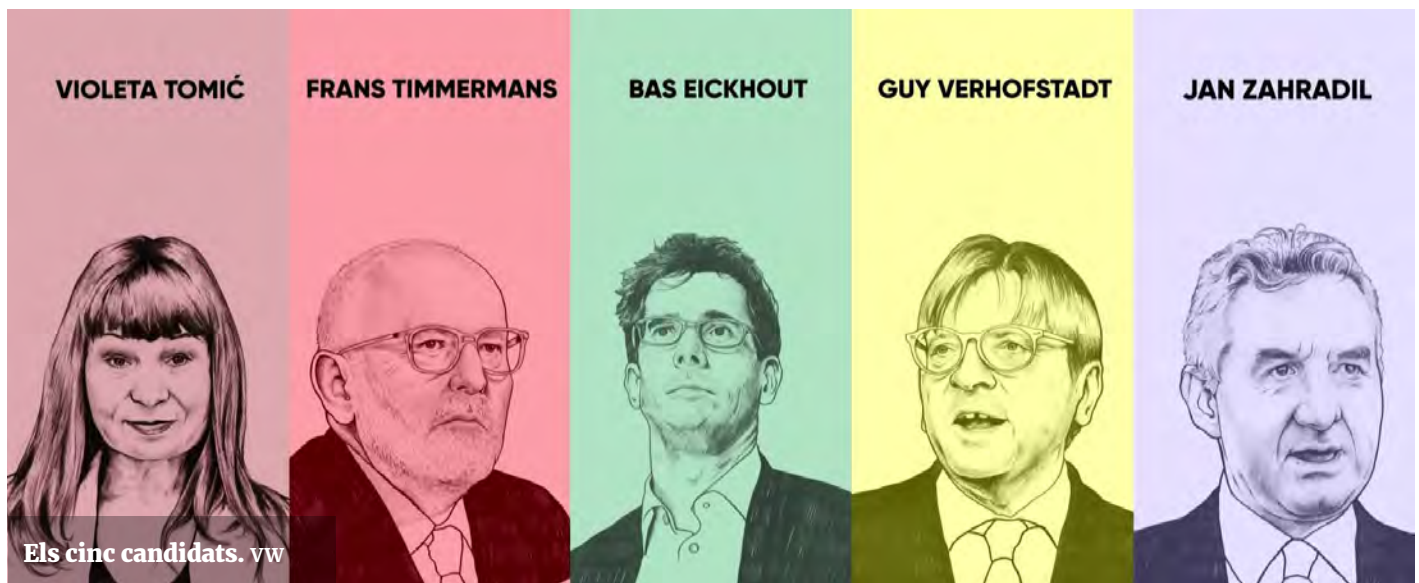
entre els candidats al càrrec de president de la Comissió Europea, i enguany repetia, juntament amb dos debats més que es faran a Florència i Brussel·les.

Els moderadors del debat van ser la presidenta de la Universitat de Maastricht, Rianne Letschert, i el director de **Politico.eu**, Ryan Heath, qui precisament va ser l'encarregat d'explicar l'absència de dos candidats: l'un, el del PP europeu, Manfred Weber, que havia declinat d'assistir-hi; l'altre, Oriol Junqueras, *Spitzenkandidat* del Partit de l'Aliança Lliure Europea.

Com es pot veure en el vídeo, en el moment que Heath va explicar que Junqueras no podia participar-hi perquè era en presó preventiva a Espanya, la sala va esclatar en una incomprensible rialla. Heath no va reaccionar, però

Pla general dels cinc candidats a la presidència europea del debat de Maastricht. vw

una volta acabat el debat, va comentar que la reacció del públic li havia semblat estranya. Un dels qui reia era una dona que seia al meu costat. Em vaig girar i li vaig demanar com era que reia:

—Oh! Deu ser un espanyol d'aquests corruptes!

Li vaig respondre que era català i que era a la presó per haver autoritzat el referèndum d'autodeterminació, i la cara li va canviar. 'Això és terrible', va dir, abans de disculpar-se i de preguntar si Carles Puigdemont, el nom del qual sí que coneixia, també era a la presó. Acabat l'acte, això que havia passat era un dels temes de conversa als passadissos. Molts assistents acabaven de descobrir qui era Oriol Junqueras, cosa que demostra l'encert d'haver-lo nomenat *Spitzenkandidat* de l'EFA.

La paraula alemanya (que vol dir 'candidat principal') és una d'aquelles que Brussel·les és capaç d'imposar en pocs dies. Els partits europeus no tenen candidats oficials perquè no hi ha cap llista pa-

neuropea. I el president de la Comissió no és pas triat pels electors. Però a les anteriors eleccions europees, va aparèixer la idea que cada gran partit triés un candidat principal i els estats es van comprometre a respectar aquesta figura com el possible nou president de la Comissió. Cinc anys després, el consens lingüístic s'ha imposat i l'alemany ha colat una nova paraula a totes les llengües europees.

Tots cinc es comprometen a una Comissió paritària

El debat, d'una hora i mitja, va ser àgil i organitzat al voltant de tres grans qüestions: l'Europa digital, la sostenibilitat i el futur d'Europa. Les preguntes, les feien els moderadors, llevat de tres, que les van proposar tres persones del públic que omplia el Theater aan het Vrijthof, majoritàriament jove.

No hi va haver grans sorpreses. Si de cas, el moment més impactant va ser quan la moderadora va demanar si cap candidat es comprometia a fer un govern paritari entre

homes i dones i tots cinc van alçar la mà. Violeta Tomić, l'única dona a l'escenari, ho va aprofitar bé per acusar els altres partits de cíncics.

Tret d'aquest moment, tot va ser molt previsible. Tomić no es va moure un mil·límetre de la crítica permanent contra les polítiques d'austeritat i la dreta. Era qui tenia més dificultats per a parlar en anglès i això la va penalitzar. Zahradil era el més previsible, perquè en tot moment aprofitava les preguntes per remarcar que ell volia menys Unió Europea i més poder per a cada estat. Guy Verhofstadt va fer les pallassades a què ens té acostumats de fa temps —era l'únic candidat que repetia dels que hi havia fa cinc anys—, i l'atenció es va centrar en el socialista Timmermans i en Eickhout, el dirigent holandès dels Verds, que va demostrar una gran desimboltura, fins i tot quan el moderador, de manera molt poc adequada, li va dir que no tenia cap possibilitat de ser president de la Unió.

Timmermans va lluitar per allunyar-se de la tasca

de la Comissió Europea, de la qual ha estat membre, per evitar de ser coresponsable, per exemple, de les polítiques d'austeritat. Fins i tot, es va atrevir a abraçar la candidata de l'Esquerra Europea el dels Verds dient a l'auditori que votés verd, i que tots tres ho eren, que el verd no era privatiu dels Verds, moment que va ser molt mal rebut pels seus dos companys de debat, que el van acusar de manipulador.

Però, al final, la sang no va arribar al riu. L'absència del candidat del PP, que és qui està més ben situat per a guanyar les eleccions, va fer que el debat no fos ni agressiu ni complicat de gestionar, tal com els moderadors van reconèixer una volta acabat, ja fora del teatre, a la festa popular que s'havia organitzat al carrer per a seguir en directe l'esdeveniment. 'Si hagués vingut Weber, això hauria estat un cinc contra un duríssim.' Potser per això va preferir no acudir, amb l'excusa, segons els organitzadors, que tenia una festa d'aniversari a Munic. ■

La Junta Electoral espanyola, un àrbitre parcial i viciat políticament

Eleccions Cinc dels tretze membres són designats pels partits polítics, fet que desvirtua el paper d'àrbitre d'aquest òrgan

REDACCIÓ

Les darreres eleccions han estat marcades per l'actuació de la **Junta Electoral espanyola** –'Central', segons la denominació oficial–, un òrgan pensat per a actuar com a àrbitre perquè la campanya electoral i les eleccions es facin amb transparència i equitat. A la campanya de les eleccions de diumenge, es van destacar decisions com ara la prohibició dels llaços grocs als edificis públics i, alhora, que els presos polítics poguessin participar per videoconferència en actes electorals i fer entrevistes. Ara, per a les eleccions europees, la junta no s'ha esperat a la campanya per a intervenir-hi i ha vetat Puigdemont, Comín i Ponsatí. Vist tot això cal demanar-se qui en forma part, de la junta.

Aquest organisme es va renovar la legislatura passada, poc abans de les eleccions del 21 de desembre de 2017. En la composició, s'hi pot veure una clara vinculació política, car una part dels integrants és triada pels partits del congrés espanyol. Aquesta vegada s'ho van repartir entre PP, Ciutadans, PSOE i Units Podem. Els mals resultats del PDECat no van permetre

Els components de la Junta Electoral espanyola, en una imatge d'arxiu. ARXIU

Aquest organisme es va renovar la legislatura passada, poc abans de les eleccions del 21 de desembre de 2017

d'incloure-hi cap membre afí al nacionalisme català, tal com s'havia aconseguit durant les últimes legislatures.

Dels tretze vocals que la componen, vuit són magistrats del Tribunal Suprem, triats per sorteig pel Consell General del Poder Judicial –entre els quals el president i vice-president de la junta– i cinc són catedràtics en actiu de dret o de ciències polítiques i sociologia, designats per proposta conjunta dels

grups parlamentaris. Dos els va nomenar el PP –Carlos José Vidal Prado, catedràtic de dret constitucional de la UNED, i Lourdes Nieto López, catedràtica de ciències polítiques també de la UNED–, un el PSOE –Ángela Figueruelo, catedràtica de dret constitucional de la Universitat de Salamanca–, un Ciutadans –Andrés Betancor, catedràtic de dret administratiu de la Pompeu Fabra– i un Units Podem –Inés Olaizola, ca-

El més bel·ligerant contra Catalunya és, sens dubte, Andrés Betancor, proposat per Ciutadans

Els vocals proposats per Podem i el PSOE, Olaizola i Figueruelo, menys avesats a fer públiques les seves opinions, es van oposar a la decisió majoritària de la junta d'apartar Puigdemont

tadràtica de dret penal de la Universitat de Navarra.

És en el bloc de vocals on es detecten clares influències polítiques que fan dubtar que sigui un òrgan imparcial. N'hi ha que tenen opinions molt vinculades amb els partits que els proposen. Per exemple, Carlos José Vidal, que no s'ha amagat de participar en actes del PP. També després de ser elegit membre de la junta, **com en aquest acte amb el PP Basc l'abril del 2018**. Vidal hi va presentar un informe jurídic que li havia encarregat el partit. Hi 'concloïa' que l'única nació titular del dret de decidir és l'espanyola i que en cap cas aquest dret no es pot incloure en una reforma estatutària ni constitucional.

Vidal també considera 'bona' la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'estatut català: 'No és cert que la sentència sigui un punt d'inflexió. El relat separatista manipula la realitat. El problema principal és que no va haver de suprimir mai el recurs previ d'inconstitucionalitat davant estatuts d'autonomia', **deia en una entrevista al Correo de Madrid**.

Vidal, com a ferm defensor de la unitat espanyola, després del referèndum català va **signar un manifest** 'en favor de la constitució espanyola', en què es demanava al president de la Generalitat, Carles Puigdemont, que complís la llei. Entre els signants també hi havia Àngela Figueruelo, membre igualment de la junta electoral. Aquesta catedràtica va agafar fama perquè va dur als tribunals la presidenta de la Comunitat de Madrid

després de descobrir que li havien falsificat la signatura per aconseguir el màster que no tenia.

Betancor, bel·ligerància contra l'independentisme

El més bel·ligerant contra Catalunya és, sens dubte, Andrés Betancor, proposat per Ciutadans. Ha col·laborat estretament amb aquell partit: n'ha estat membre de la **comissió d'experts jurídics** i hi ha participat en diversos actes. També és una veu molt escoltada per Societat Civil Catalana i hi **ha col·laborat** en alguns actes. En el bloc personal tradueix amb paraules la seva ideologia, i el cas català hi té un protagonisme destacat. En un **article elogiat l'aplicació de l'article 155**, una mesura que segons ell, és un precedent molt valuós, però que el PP va aplicar amb un excessiu 'sentiment de culpa'.

Molt crític amb l'estratègia de l'independentisme, Betancor relacionava aquest moviment amb ETA: 'Tots recordem l'heroisme dels caiguts en mans d'ETA. El sacrifici de tants per a tenir la llibertat que tenim avui. Aquest mateix record és el que fa acte de presència davant el cop que hi ha hagut a Catalunya. Són els mateixos morts, perquè és el mateix somni: un estat democràtic de dret fruit de la nostra llibertat, i no de la imposició d'uns quants.'

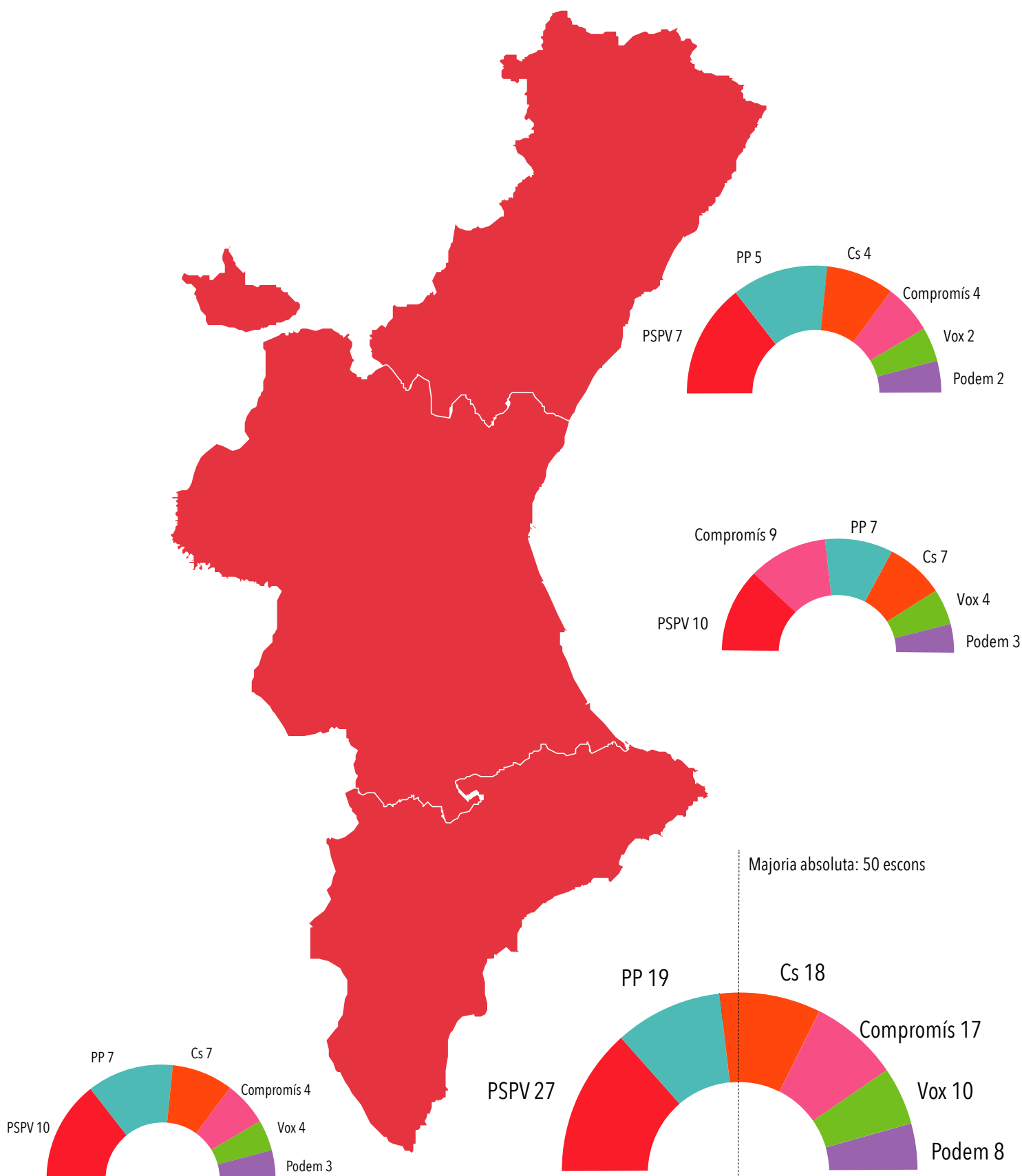
Especial atenció mereix **l'article** que va publicar quan el tribunal de Slesvig-Holstein va refusar l'extradició per rebel·lió de Puigdemont. Va escriure que estava decebut: 'Una generació de juris-

tes espanyoles hem crescut idolatrant la dogmàtica alemanya', deia, però titllava la resolució d'escandalosa per manca de 'rigor jurídic'. I acabava així: 'Aquesta feblesa jurídica posa de manifest una arrogància que voreja el supremacisme a què tan acostumats ens tenen els nacionalistes i, ara també, alguns togats alemanys.'

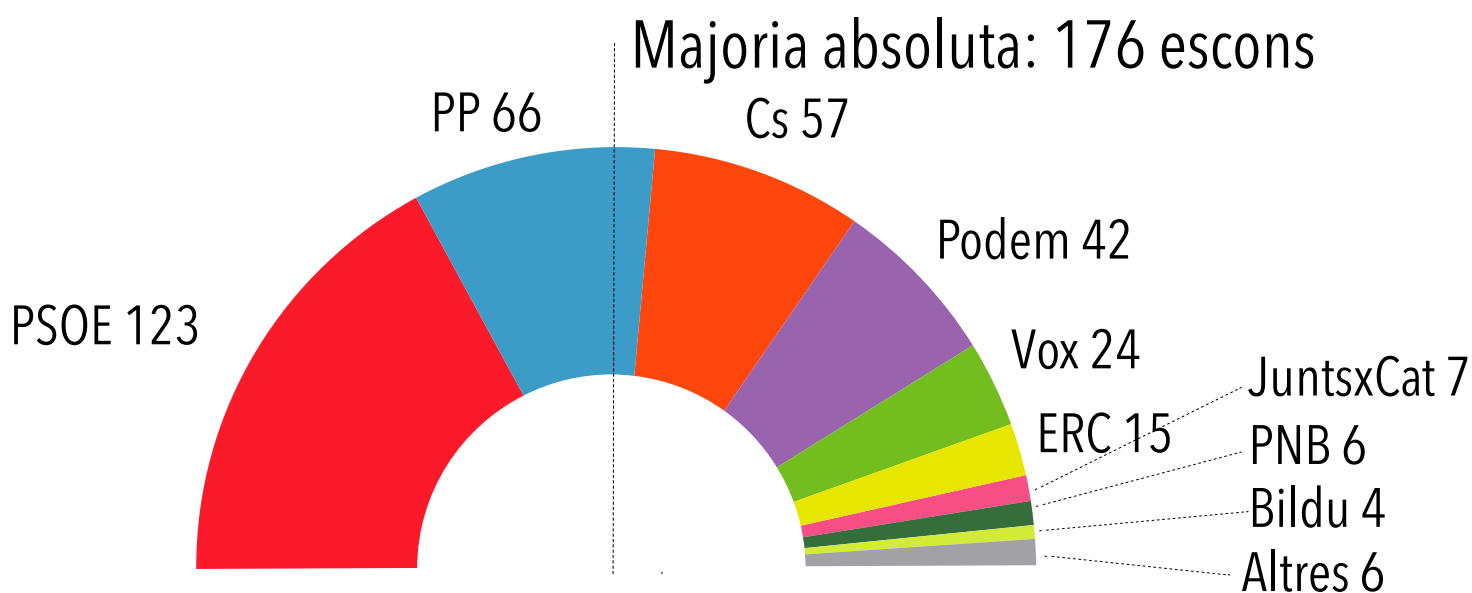
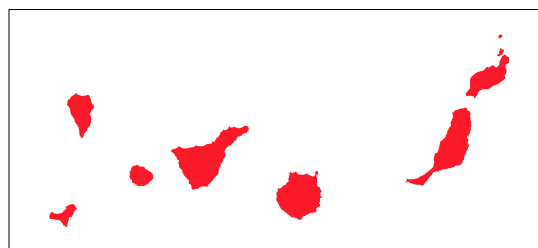
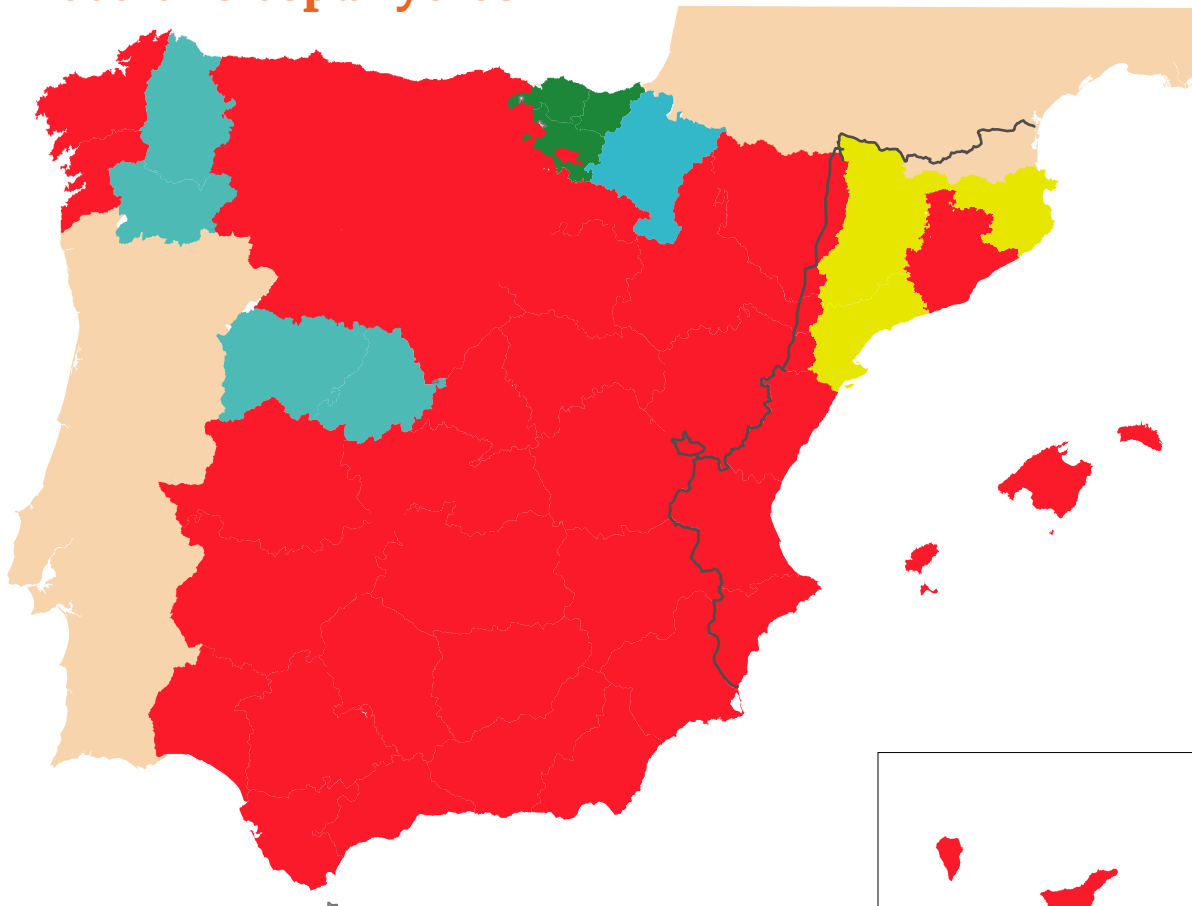
Lourdes Nieto, proposada pel PP, no és estrany de veure-la en actes de la Fundació FAES. Té una visió particular del cas català, i no s'amaga d'expressar-la. En la primera declaració com a membre de la junta, en una compareixença que es va fer al congrés espanyol, va demanar de crear una assignatura de formació política arran del fet que -deia- 's'hagi pogut adoctrinar els joves a Catalunya'. Aquesta intervenció es va fer a final d'octubre del 2017, en plena ofensiva d'alguns mitjans espanyols i partits com ara PP i Ciutadans, que acusaven l'independentisme d'adoctrinar els joves i inculcar-los l'odi a Espanya. **Vegeu-ho en aquest vídeo, a partir del minut 21.**

Els vocals proposats per Podem i el PSOE, Olaizola i Figueruelo, menys avesats a fer públiques les seves opinions, es van oposar a la decisió majoritària de la junta d'apartar Puigdemont, Comín i Ponsatí de les llistes de les eleccions europees. També s'hi oposaren el president i el vice-president de l'òrgan, tots dos de tendència més progressista, però no van poder impedir que la resta de jutges i vocals hi votessin a favor. ■

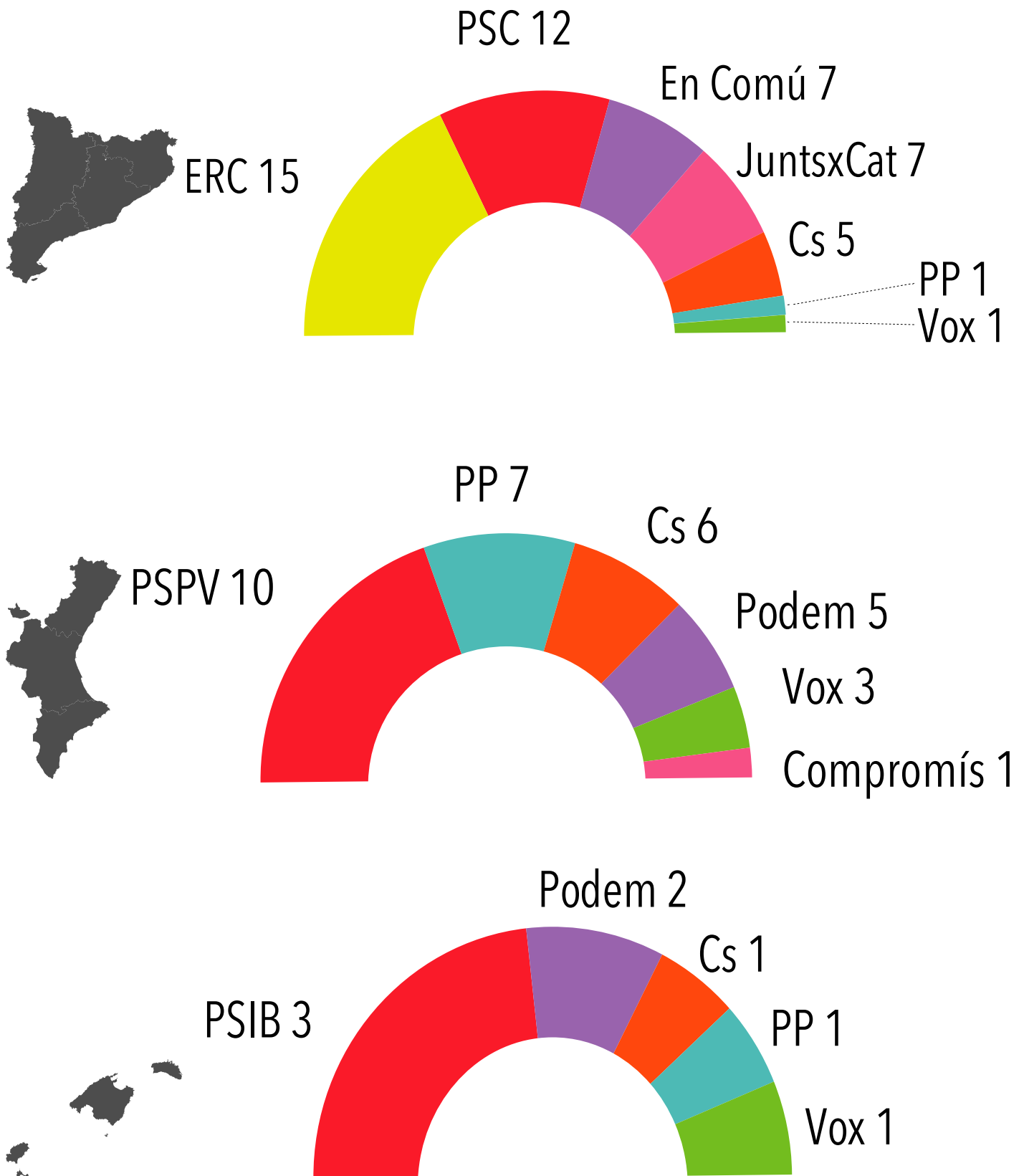
Eleccions valencianes

Eleccions espanyoles

Principat, País Valencià i Illes

El Botànic manté la majoria absoluta malgrat el descens de Compromís i Podem

Eleccions 28-A La jugada de Ximo Puig d'avançar les eleccions beneficia clarament el PSPV

PERE MARTÍ

El govern del Botànic podrà repetir-se perquè els seus integrants, el PSPV, Compromís i Unides Podem, continuen mantenint la majoria absoluta a les Corts Valencianes. El fet que l'escrutini de les eleccions valencianes comenci després de les espanyoles ha fet endarrerir el resultat definitiu, però amb un 50% dels vots escrutats la tendència sembla clara. El PSPV ha estat la força més votada, amb 27 escons. Compromís n'ha perduts 3 i ara en té 16. També baixa Unides Podem, que passa de 13 escons a 8. La majoria absoluta és de 50 i les esquerres en tenen 52.

El gran triomfador de la nit és Ximo Puig, que se la va jugar avançant les eleccions per aprofitar l'estirada de Pedro Sánchez i li ha sortit bé. Guanya escons i debilita els seus socis, que durant la campanya havien insinuat que li disputarien el lideratge del Botànic. Mònica Oltra no ha obtingut el resultat que esperava i els cartells amb el lema 'Presidenta' han estat superats per la crua realitat. La millor notícia per a Compromís aquesta nit és que, amb la meitat dels vots escrutats,

El president de la Generalitat, Ximo Puig, vota. EFE

esdevé la primera força a la ciutat de València. Una dada important amb vista a les municipals. Unides Podem, tot i la coalició amb Esquerra Unida, s'ha trobat arrossegat per la caiguda general de la formació de Pablo Iglesias. El fet de canviar de candidat i posar-hi Rubén Martínez Dalmau no ha aturat el descens.

L'únic consol de Compromís i Unides Podem és que

el PSPV no té majoria absoluta amb Ciutadans i, per tant, Ximo Puig no pot jugar a dues bandes. El partit de Toni Cantó ha millorat resultats, passant de 13 escons a 18, però no fa majoria ni amb els socialistes ni amb la resta de les dretes. El PP ha passat de 31 escons a 20, amb un resultat desastrós per a Isabel Bonig, mentre que Vox ha entrat a les Corts amb 10 diputats. Un

resultat important, però no tan decisiu com alguns mitjans havien pronosticat.

Compromís ha fet el seu millor resultat a la circumscripció de València, on ha quedat segon, però el PSPV li passa davant, com també a Castelló i Alacant. En aquestes dues últimes circumscripcions és el PP que ocupa el segon lloc. A Castelló, molt a prop dels socialistes. ■

Música Festival MiL a Xàtiva

Gastronomia Enoturisme al Penedès

Exposicions World Press Photo al CCCB

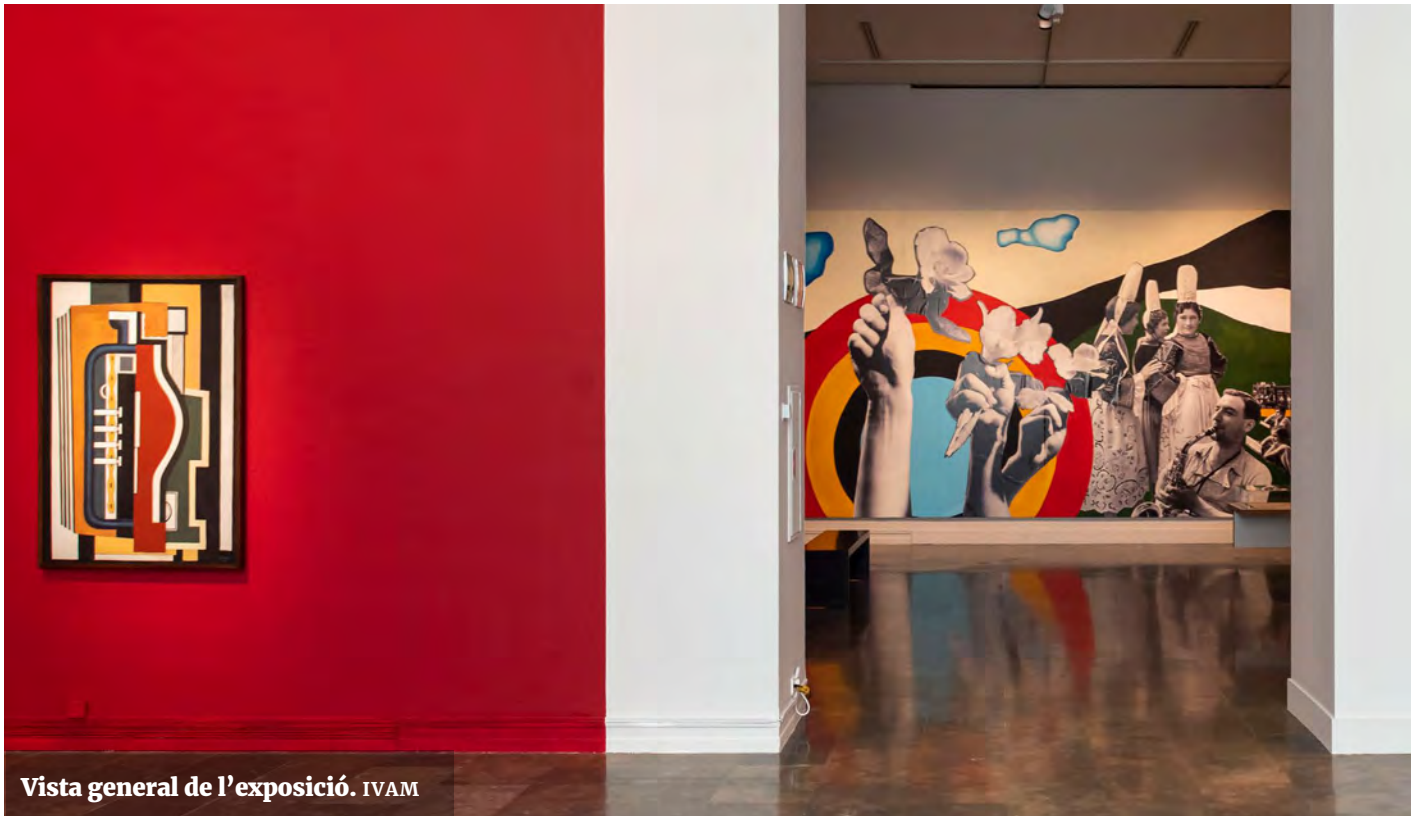
VilaWeb {Paper >4-5/5/2019

**D.E.S.
C.O.N.N.E.C.T.A.**

ARTS ESCÈNIQUES
GASTRONOMIA / LLIBRES / MÚSICA
CULTURA POPULAR
CINEMA / ARTS VISUALS / MUSEUS
FIRES I MERCATS

Amb motiu del 30è aniversari, el museu
valencià presenta l'exposició 'Fernand Léger i la
vida moderna'

EL LÉGER MÉS MODERN, SOCIAL I COMPROMÉS ARRIBA A L'IVAM

Vista general de l'exposició. IVAM

EL LÉGER MÉS MODERN, SOCIAL I COMPROMÈS ARRIBA A L'IVAM

Exposicions Amb motiu del 30è aniversari, el museu valencià presenta l'exposició 'Fernand Léger i la vida moderna'

REDACCIÓ

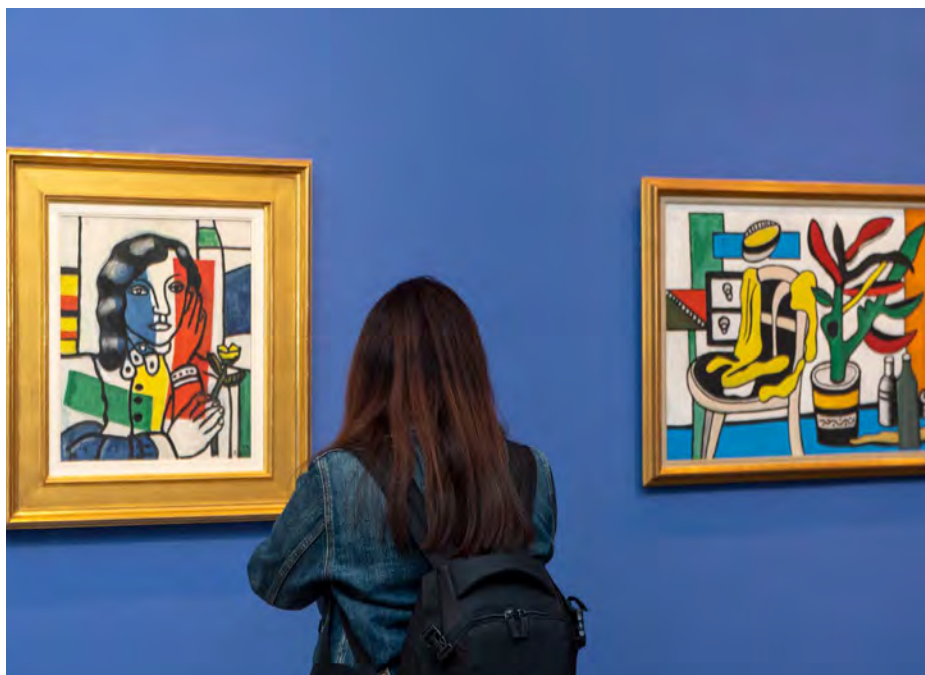
Presentar Léger com un artista compromès políticament, amb una forta creença en la funció social de l'art i enamorat de la modernitat. Aquestes són les tres grans idees que difon l'exposició 'Fernand Léger i la vida moderna' que s'acaba d'inaugurar a l'Institut Valencià d'Art Modern. És una retrospectiva sobre l'artista avant-guardista produïda per la Tate Gallery de Liverpool i que es pot veure fins al 15 de setembre amb motiu del 30è aniversari del museu. La mostra aplega un centenar

d'obres entre pintura, dibuix, gravat, tèxtil, cinema i fotografia que van ser fetes entre 1918 i 1955, any de la mort de l'artista. L'exposició es completa amb altres obres creades per arquitectes i cineastes amb qui aquest renovador de cubisme va col·laborar durant la seva carrera i que ajuden a contextualitzar la mostra.

Una fascinació per la vida urbana i el cinema

L'exposició es divideix en quatre apartats: 'L'experiència de la vida moderna', 'Natura morta i paisatges moderns', 'l'Exposició Internacional d'Art i Tecnologia de París de 1937' i 'Objectes

poètics'. La primera part arrenca l'any 1900 a París, quan Léger va arribar-hi per continuar els estudis d'arquitectura. Es va trobar amb una metròpolis moderna i urbana que no tan sols el va fascinar sinó que va fer canviar la seva concepció de l'art. D'aquest període, destaquen les pintures *Le disque* i *Le typographe*, amb unes formes que recorden màquines. De la mateixa manera, inspirat pels llums de neó de la ciutat i pel cinema, Léger va crear el film *Ballet mécanique*. Fet en col·laboració amb Dudley Murphy, Man Ray i George Antheil, la cinta conté molts elements visuals similars a les pintures que va fer en aquest període.

Algunes de les obres de l'exposició. IVAM

La bellesa dels objectes quotidians i la fi del cubisme

La dècada de 1920, la pintura de Léger va evolucionar cap a temes clàssics, com ara les natures mortes i els paisatges, però passant-los pel seu sedàs. És en aquest període que se centra la segona part de la mostra, amb la creença de l'artista que es podia trobar la bellesa en els objectes quotidians i produïts en sèrie. Per això, en les composicions hi abunden les formes mecàniques, com ara discs i engranatges, i objectes produïts en massa, tal com es pot observar al quadre *Nature morte à la chope*. En aquests anys, Léger també abandonà gradualment el cubisme per moviments de caràcter postcubista com ara el purisme.

1937: el Léger més polític

El tercer apartat de l'exposició versa sobre les obres que va crear Léger per a l'Exposició Internacional d'Art i Tecnologia que es va fer a París l'any 1937. Organitzada en un context pre-bèlic i de totalitarismes, van participar en la mostra l'Alemanya Nazi, l'URSS de Stalin, la República espanyola en plena guerra, una França que acabava d'estrenar la victòria del Front Popular... A causa de les seves afinitats polítiques, Léger va fer diversos murals –com ara *Joies essentielles, plaisirs nouveaux*– dedicat a la voluntat de millorar l'educació estètica de la gent.

Léger després de Léger

La mostra es clou amb 'Objectes poètics i el gran subjecte', una sala on es poden trobar diverses obres fetes amb objectes naturals com ara petxines, fulles o arrels; experimentació fotogràfica i un avenç clar cap a l'abstracció. En aquest període, Léger també va començar a col·laborar més estretament amb la seva esposa, Nadia Khodasevich, i a experimentar en temes nous, com ara reflectir l'esforç col·lectiu amb el circ i els acrobates. Algunes de les obres destacades d'aquest període que es poden veure a l'exposició són: *Les objets à réaction poétique*, *Composition* i l'estudi *Les constructeurs: l'équipe au repos*.

EL MUSEU D'ART MODERN DE CERET PRESENTA UNA EXPOSICIÓ DE 35 LITOGRAFIES DE CHAGALL

Exposicions Els colors pastel, els animals, l'amor, les flors i el circ són els temes centrals de 'El color caigut del cel'

Una de les litografies de Chagall. MAMC

REDACCIÓ

Després de tres mesos tancat, el Museu d'Art Modern de Ceret reobre aquest cap de setmana amb una exposició dedicada a Marc Chagall. Es diu 'El color caigut del cel' i està formada per 35 litografies de la darrera etapa de l'artista cedides excepcionalment pel Museu Nacional Marc Chagall de Niça. A la mostra, fins al 26 de maig, hi predominen els tons pastel i hi apareixen alguns dels temes que van fascinar l'artista al

final de la seva vida: els animals, l'amor, les flors i el circ.

Una part de les obres que es poden veure a l'exposició de Ceret provenen d'una sèrie de litografies de dimensions excepcionals que l'artista va fer l'any 1980 per encàrrec de l'editorial Aimé Maeght. Pel que fa a la resta de temes, els records de la terra russa es barregen amb els paisatges i els cels de París i parlen sobre la vida, la llibertat i la creativitat a través d'arbres, finetes, cavallets i escenes de circ, les seves imatges més recurrents. L'única litografia en negre és la que representa l'artista davant el

seu cavallet, un tema recurrent en l'obra de Chagall.

Durant la seva vida, Chagall es va interessar per tècniques molt diverses, com ara el dibuix, la pintura, el gravat, la ceràmica i els vitralls. Quan va descobrir la litografia de colors el 1946, va començar a integrar el color pur en el dibuix. I a partir d'aquest moment, va començar una relació amb aquesta tècnica que ja no va abandonar mai, i l'any 1985, quan va morir, va deixar diverses litografies inacabades.

Chagall, Ceret i les litografies, un triangle ben travat

Chagall va arribar a Ceret per primera vegada l'estiu de 1928 i hi va tornar poc després, la tardor de 1929, acompanyat de la seva esposa Bella. Durant aquestes estances es va allotjar a Mas Lloret i hi va trobar un entorn ideal per a crear, ben a prop de la natura i amb uns colors ben intensos. A Ceret va treballar amb la sèrie 'Fables de La Fontaine', gravats de coure que s'inspiren en els paisatges del sud de França i de la regió de l'Alvèrnia.

El Museu d'Art Modern de Ceret ha organitzat diverses exposicions sobre l'obra de Marc Chagall. La primera va ser l'estiu de 1968 i, sota el títol 'Obres gràfiques de Marc Chagall', va presentar una trentena de litografies de colors realitzades per l'artista a la dècada de 1960. I l'any 1995 es va poder veure 'Chagall i les faules de La Fontaine', que va mostrar per primera vegada al Vallespir les obres amb què va treballar l'artista durant la seva estada, 66 anys abans.

EL FESTIVAL MIL REIVINDICA LA LLIBERTAT D'EXPRESSIÓ, A XÀTIVA

Festivals Torna el Festival Música i Lletra de Xàtiva, a la Costera, del 3 a l'11 de maig

PAU BENAVENT

El vers de Violeta Parra 'Jo cante a la diferència' és el lema del Festival Música i Lletra 2019 de Xàtiva, a la capital de la Costera, una cita que reivindica la llibertat d'expressió en el camp de la cultura, estils musicals variats i llengües d'arreu i que, alhora, treballa per la igualtat i les condicions laborals dels treballadors del món musical.

Segons el director artístic, Feliu Ventura, l'edició d'enguany reivindica la cançó com a instrument per vacunar-se contra els temps corren, i la diferència com un valor clau i important en quant a la convivència cívica i social al país.

El festival es presenta com una mostra de la cançó d'autor crítica. Ventura diu: 'Les cançons no canvien el món però sí que acompanyen la gent que ho fa i, d'algun manera, desperten consciències.'

Una cita amb arrels

El MiL és un dels pocs festivals estables de cançó del país. Va nàixer l'any 2016 amb la intenció de convertir-se en un referent de la cançó d'autor i té les seues arrels en el Festival de la Cançó, que es feia als anys 70 a la ciutat i es va recuperar, l'any 2014.

I és que Xàtiva compta amb una tradició destacada en el camp de la música i la reivindicació, un fet que l'ha convertit en tot un símbol contra la repressió, sostingut amb determinació gràcies al famós quadre cap per avall, a l'activisme i les cançons de Raimon i al reeixit

Cartell del festival. FESTIVAL MIL

Xàtiva, una obra poètica indissociable d'Ovidi Montllor, que Vicent Andrés Estellés va escriure després de passar-hi unes setmanes a la capital, empaïtat per l'activista xativí Toni Martínez.

A més de tot això, va ser la ciutat de Bruno Lomas i, en l'actualitat acull dues societats musicals rellevants i una colla de dolçainers i tabaleters de renom, grups diversos, el cantant Pep Gimeno 'Botifarra' i els cantautors Abraham Rivas i Feliu Ventura.

Quatre dies i vuit concerts variats

La programació del MiL 2019 es reparteix en dos caps de setmana i inclou deu propostes variades.

Comença el divendres 3 de maig amb la festa de presentació: Dani Miquel, tot un fenomen musical entre els més menuts, farà la seua proposta de vocació familiar acompanyada amb un berenar, organitzat per una entitat social de la ciutat. La festa continuarà amb el certamen MiL Descobreix de joves

cantautores i cantautors, que inclou la presentació de *La fada ignorant*, el primer treball de Lia Sampai, la guanyadora de l'edició anterior.

A la nit, la inconfusible veu de Roger Mas donarà el tret de sortida als concerts del Gran Teatre de Xàtiva. Mas presentarà *Parnàs*, el seu últim treball on musica poemes d'Amadeu Vidal, Miquel Martí i Pol, Salvador Espriu i Eulària Anzizu, entre més. Un àlbum d'aires serens, farcit d'arranjaments pulcres i efectius que s'adeqüen a cadascuna de les lletres amb harmonitzacions i sonoritats diverses que passen pel jazz, la polifonia oral i el quartet de corda. Un àlbum on s'hi poden escoltar adaptacions del barroc, de compositors del segle XX i cançons arrelades al territori.

El seguirà la compositora i pianista Clara Peya, que presentarà *Estòmac*, el seu vuitè treball que beu de l'electrònica, el jazz i el pop mentre cerca desconstruir l'amor romàntic, per trobar-ne l'essència més bàsica.

El dissabte 4 actuarà Paco Ibáñez, que encapçala el cartell amb un concert que celebra cinquanta anys de l'històric concert que va fer a l'Olympia de París, l'any 1969. Interpretarà les cançons d'aquell recital i noves composicions per transportar-nos a un espai de resistència que reivindica l'humanisme front la barbàrie, serà un clam per la dignitat, com ho són les seues cançons.

El 10 de maig hi actuarà el cantant de la Safor Carles Pastor per presentar *Andròmina*, un treball que passa pel blues, el pop i el rock clàssic. El seguirà el concert de rock i poesia de la basca Anari, veu que va començar tocant la bateria i ja compta amb una trajectòria de vint anys com a autora, avalada per un reguitzell de crítiques bones de la premsa especialitzada.

Els prestigiosos Mara Aranda i Miquel Gil clouran el festival, l'11 de maig. Aranda presentarà el seu darrer treball *Il Sefarad en el corazón de Turquía*, que continua investigant la riquesa cultural de les ribes de al mediterrània amb un viatge pels repertoris de les diàspores sefardites. Al seu torn, Gil presentarà

Geometries, el seu cinquè disc personal en què l'arrel mediterrània pren el protagonisme amb cançons que segueixen una estructura clàssica però incorporen textures i sonoritats noves damunt melodies d'arrel tradicional.

Joves talents

El MiL dedica una atenció especial als artistes emergents amb el Certamen de Joves Cantautores/rs Mil Descobreix. Es tracta d'un concert a l'aire lliure i gratuït on s'hi poden vore i votar les cinc propostes finalistes. Premia l'originalitat i la qualitat de les propostes i, alhora, serveix de porta d'entrada i presentació de la programació.

Aquesta cita va nàixer arrel d'una proposta de Ventura per visibilitzar la

El dissabte 4 actuarà Paco Ibáñez, que encapçala el cartell amb un concert que celebra cinquanta anys de l'històric concert que va fer a l'Olympia de París

Paco Ibáñez. FESTIVAL MIL

Clara Peya. FESTIVAL MIL

Ventura explica que l'objectiu de fons del MiL és la visibilització de la cançó d'autor al País Valencià

vitalitat del gènere i assegurar la continuïtat del festival. Ventura explica: 'El certamen és el que dóna sentit al festival, ho he volgut aportar per a que continue en el futur, que no hi haja excusa, que no es diga que no hi ha cantautors i cantautores, perquè hi ha un planter que es recull al MiL.'

Enguany, arriba a la tercera edició i manté el nombre d'inscripcions amb músics provinents de Màlaga, València i Terrassa.

Camí de la consolidació del festival

Al llarg de tres edicions, el MiL ha donat veu a quinze talents joves i s'hi han presentat vint-i-dos propostes: Hi han actuat cantants emergents com Alidé Sans, grans noms de la cançó d'autor, com Pedro Guerra i Quico Pi de la Serra, i les veus consolidades de Cesck Freixas, Meritxell Gené, i Eva Dénia amb Merxe Martínez, entre d'altres autors.

A més, el MiL continua lluitant per combatre la precarietat del sector amb condicions laborals dignes per a tots els treballadors de la música, des dels tècnics fins als artistes i els seus músics acompanyants. Per altra banda, manté la voluntat de normalitzar la presència de les dones a l'escenari, una determinació que va fer que hi actuaren més dones que homes, l'any passat. Ventura apunta: 'Aquest any no és exactament així però hem pres un camí de normalitat, hi ha un nombre important de dones i hi són perquè són molt bones i mereixen aquest aparador on mostrar les seues cançons i discos.'

La feina d'aquests tres anys ha servit d'aval per aconseguir un suport major de l'administració, que en podria assegurar la consolidació. Segons Ventura: 'És el primer any que hi ha hagut una coorganització més forta amb l'Institut Valencià de la Música i això s'ha notat

bastant. Crec que és un camí incipient de la consolidació, després de tot l'esforç que s'ha fet.'

L'organització ressalta que han garantit preus populars per al públic i l'entrada gratuïta per als menors de 12 anys, que acudisquen acompanyats. Alhora, hi destaquen el suport de diverses associacions i entitats socials de la ciutat, implicades en tasques diverses del projecte.

Al remat, Ventura explica que l'objectiu de fons del MiL és la visibilització de la cançó d'autor al País Valencià, perquè el gènere va ser bandejat i va patir un oblit fins a situar-lo com un període temporal, més que com un gènere. Ventura conclou: 'La cançó no és una cosa que es va acabar als anys 60, és un gènere que es va fer amb els trobadors i que es farà mentre continue havent-hi cantants que canten les seues pròpies composicions.'

Nena plorant a la frontera' ('Crying girl on the border'). JOHN MOORE

LES MILLORS FOTOGRAFIES DEL WORLD PRESS PHOTO, AL CCCB

Fotografia L'exposició de les guanyadores del World Press Photo es pot veure al centre cultural barceloní fins al 26 de maig

REDACCIÓ

Una nena petita plora desconsolada entre un cotxe i les cames de la seva mare, que és escorcollada per un policia fronterer dels Estats Units a la ciutat de McAllen, a Texas. 'Nena plorant a la frontera' ('Crying girl on the border'), de John Moore, és la fotografia guanyadora del World Press Photo 2019, i es pot veure, juntament amb les altres fotografies premiades d'enguany, al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona fins al 26 de maig.

Barcelona és una de les primeres ciutats del món que acull l'exposició.

Després, anirà a més d'un centenar de ciutats arreu del món a quaranta-cinc països.

'Nena plorant a la frontera' no és l'única fotografia de la caravana d'hondurens que ha merescut reconeixement del World Press Photo, Pieter Ten Hoope ha estat guardonat amb el premi al millor fotoreportatge per 'La caravana de migrants' ('The migrant caravan').

Hi ha diverses categories de fotografies i en cadascuna hi ha tres premis en dues seccions: fotografia individual i fotoreportatge. Medi ambient, natura, esports, temes contemporanis, notícies generals, notícies puntuals, retrats i projectes a llarg termini són algunes de les categories del concurs.

EL PENEDÈS S'OMPLE D'ACTIVITATS ENOTURÍSTIQUES AMB LA PRIMAVERA DEL CAVA

Fires Vuit cellers de la comarca organitzen passejades entre les vinyes, degustacions de cava i mostres de cuina

La Primavera del Cava es complementa amb menús degustació en cinc restaurants de Sant Sadurní d'Anoia i Sant Martí Sarroca.

DOP

REDACCIÓ

Segurament la primavera no és una de les estacions de l'any en què es consumeix més cava, però amb l'arribada del bon temps vuit cellers del Penedès organitzen la Primavera del Cava. És un cicle d'activitats que es fa fins el 2 de juny, en què els cellers Agustí Torelló Mata, Covides, Giró Ribot, Juvé i Camps, Segura Viudas, Sumarroca, Vilarnau i Vins el Cep obren les portes. Cadascun presenta un programa d'activitats diferent, però tenen dos punts en comú: permeten de degustar el

cava que elaboren i descobrir el territori d'on prové.

Les activitats es fan durant els caps de setmana i tenen una oferta molt variada. Hi ha demostracions de cuina a l'aire lliure per a aprendre a maridar els plats amb cava i també una gimcana pensada per a tots els membres de la família. Així mateix, s'hi organitzen tota mena de passejades entre les vinyes: des d'una marxa solidària a la possibilitat de descobrir la floració dels ceps a ritme de marxa nòrdica o amb bicicleta. Completen l'oferta les passejades ornitològiques per a observar els ocells que cada primavera volen entre les vinyes i

les degustacions *in situ* de les varietats de cava que produeix un celler.

La Primavera del Cava es complementa amb menús degustació en cinc restaurants de Sant Sadurní d'Anoia i Sant Martí Sarroca. Cada menú ofereix plats de temporada, elaborats amb productes de la terra i maridats amb cava. Entre les propostes, hi ha civet de gall del Penedès, carquinyolis de Sant Quintí de Mediona, patates de Prades i ànec mut del Penedès rostit. També s'hi ofereixen plats elaborats amb cava com ara llenguado al cava, suprema de turbot al cava amb llagostins, pollastre al cava amb prunes i pinyons, salmó marinat amb cava o el popular sorbet al marc de cava.

Fotograma del film 'Vitoria 3 de marzo'. ACN

'VITORIA 3 DE MARZO' FA REVIURE EL CANTÓ MÉS FOSC DE LA TRANSICIÓ ESPANYOLA

Vitoria 3 de marzo, primer film de Víctor Jesús Cabaco, s'estrena als cinemes aquest cap de setmana, després d'haver passat per uns quants festivals, com ara el Barcelona Film Fest. És un drama social ambientat en la matança de Vitòria de 1976, l'episodi fosc i tràgic de la transició espanyola, en què cinc obrers bascs en vaga van morir tirotejats per la policia. Aquests fets van inspirar el disc de Lluís Llach *Campanades a morts*. Entre les estrenes de la setmana, hi ha també el film xinès *An Elephant Sitting Still*. De trajectòria meteòrica, aquest debut pòstum del jove director Hu Bo és un retrat cru de la Xina contemporània que alguns eleven a la categoria de millor film xinès del segle XXI. D'una altra banda, Ralph Fiennes estrena un film biogràfic sobre Rudolf Nuréiev, qui per molts és el millor ballarí de ballet de tots els temps.

Vitoria 3 de marzo

Direcció: Víctor Cabaco. Intèrprets: Amaia Aberasturi, Ruth Díaz, Ane Pí-kaza; Luis Fernández de Eribe, Alberto Berzal, Iñigo de la Iglesia. Gènere: Drama.

Vitòria, 3 de març de 1976. A l'església de Sant Francesc del barri obrer de Zaramaga, milers de treballadors es reuneixen en assemblea amb motiu d'una vaga general. A fora hi ha congregada molta més gent i, al mig, un centenar d'agents de policia armada. Durant els successos, cinc treballadors són morts per la policia.

Da xiang xi di er zuo

An Elephant Sitting Still

Direcció: Hu Bo. Intèrprets: Uvin Wang, Jing Guo, Zhao-Yan Guo-Zhang; Yu Zhang, Yuchang Peng, Congxi Li. Gènere: Drama.

Al nord de la Xina, una enorme ciutat postindustrial viu envoltada d'una boira perpètua. Un matí, un simple incident entre dos adolescents d'un institut forja el destí de quatre individus, víctimes de l'egoisme familiar i de la violència social.

The White Crow

El bailarín. Nureyev, el cuervo blanco

Direcció: Ralph Fiennes. Intèrprets: Adèle Exarchopoulos; Ralph Fiennes, Oleg Ivenko, Louis Hofmann. Gènere: Drama

Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques, 1961. Rudolf Nuréiev, el ballarí de ballet més gran de tots els temps, surt per primera vegada de la Unió Soviètica com a membre de la prestigiosa Kirov Ballet Company.

The Vanishing

Keepers, el misterio del faro

Direcció: Kristoffer Nyholm. Intèrprets: Søren Malling, Ólafur Darri Ólafsson, Emma King; Gerard Butler, Peter Mullan, Connor Swindells. Gènere: Enjòlit.

Escòcia, segle XIX. Tres faroners s'estableixen en una illa remota del nord d'Escòcia per substituir els antics. Les coses es compliquen després d'una tempesta i d'un fet inesperat. Inspirat en l'enigmàtica llegenda de l'illa de Flannan.

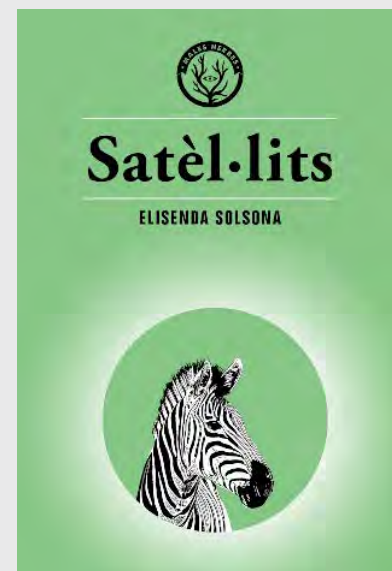

Nosaltres ens quedem, sense cap mena de dubte, amb els més llargs, cosa que demostra que estem davant d'una narradora capaç de crear personatges amb una psicologia complexa

Ramon Mas i Ricard Planas

'SATÈL·LITS' D'ELISENDA SOLSONA

L'editorial Males Herbes publica aquest recull de vuit contes, el primer llibre de narrativa d'una escriptora que els editors Ricard Planas i Ramon Mas no dubten a qualificar d'excepcional

REDACCIÓ

Celebrem l'eclosió d'una narradora excepcional que, n'estem segurs, atraparà un bon grapat de lectors amb la mateixa gràcia que ho faria un encantador de serps.' Així defineixen els editors de Males Herbes Elisenda Solsona (Olesa de Montserrat, 1984), de qui acaben de publicar el recull de contes *Satèl·lits*, que arribarà a les llibreries el 13 de maig.

Una nit, sense previ avís, la lluna no surt. Sota aquest cel inesperat transcorren vuit històries íntimes en què no hi manca el punt de fuga màgic. **Podeu llegir** les primeres planes del conte 'Closca'.

Els editors de Males Herbes, Ricard Planas i Ramon Mas, expliquen:

Satèl·lits, la màgia que neix enmig de la comunicació humana

«Fa uns anys, per atzars de la vida, vam tenir entre les mans l'original de *Cirurgies*, que seria el primer llibre de

l'Elisenda Solsona i que ella ens va presentar com un recull de poemes. Com a editorial de narrativa, i amb una bona pila d'originals pendents sobre la taula, vam desestimar-ne la publicació sense haver-lo llegit, pel fet que 'no publiquem poesia'. Quan uns mesos després el llibre va aparèixer a Voliana Edicions, el vam comprar i llegir, per curiositat, i ens va semblar que allò era un recull de microcontes més que no pas de poemes. A més eren brillants, diferents de tot, amb un món d'imatges personalíssimes i una capacitat per evocar i colpejar alhora molt singular.

De seguida ens vam tornar a adreçar a l'Elisenda Solsona i li vam demanar un llibre de narrativa. No va trigar gaire a passar-nos la primera versió de *Satèl·lits*, que ja tenia mig embastada. Un llibre de contes al voltant d'una nit sense lluna, que omplia les relacions humanes d'una màgia melancòlica. Des de llavors n'hem

anat parlant mentre ella hi seguia treballant durant més de dos anys, fins a trobar la manera idònia per a deixar fluir el seu potencial enorme. El resultat és el llibre de narracions que somniàvem, amb contes que combinen aquest estil poètic i inquietant que a l'autora li surt de natural, amb unes trames que enganxen, sorprenen, ens remouen l'ànima i després ens tornen a sorprendre.

Són vuit contes de mides diverses, però nosaltres ens quedem, sense cap mena de dubte, amb els més llargs, cosa que demostra que estem davant d'una narradora capaç de crear personatges amb una psicologia complexa, i fer-los créixer amb naturalitat, una naturalitat ben estranya, val a dir-ho. Per tot plegat, celebrem l'eclosió d'una narradora excepcional que, n'estem segurs, atraparà un bon grapat de lectors amb la mateixa gràcia que ho faria un encantador de serps.»

MUSCLOS A LA VINAGRETA

Un entrant acolorit i gens calòric

Ingredients

(per a 4 persones)

- 1,5 kg de musclos de roca
- 1 copa de vi blanc
- 1 pebrot vermell mitjà
- 1 pebrot verd
- 1 ceba tendra mitjana
- 3 cullerades d'oli d'oliva verge
- 2 cullerades de vinagre de poma
- pebre negre, sal, una fulla de llorer

NEUS CUSCÓ

Netegem els musclos. Els posem en una cassola amb una fulla de llorer i els deixem bullir entre quatre minuts i cinc. Quan s'hagin obert, hi afegim una copa de vi blanc. Apaguem el foc i deixem reposar els musclos una estona, tapats.

Mentrestant, piquem els pebrots i la ceba tendra ben petits i els posem en un bol. Els amanim amb oli, vinagre, un polsim de sal i pebre negre.

Traiem una de les valves dels musclos. Per sobre de cada musclo posem una mica del farciment que hem fet. Anem col·locant els mol·luscs en una plata, ben posats.

Guardem els musclos a la nevera fins al moment de menjar-los.

Més per Mallorca diu que
repetirà el pacte de progrés si
hi ha un finançament millor

Sánchez preveu de
mantenir l'esquema
actual del govern espanyol

L'anàlisi d'un meteorit revela
secrets sobre el naixement del
sistema solar

La fiscalia desautoritza la Junta Electoral i avala la
candidatura de Puigdemont, Comín i Ponsatí

Morera tornarà a ser candidat a president de les Corts